XXI. évfolyam 22. szám Ára: 1 forint 1965. június 3

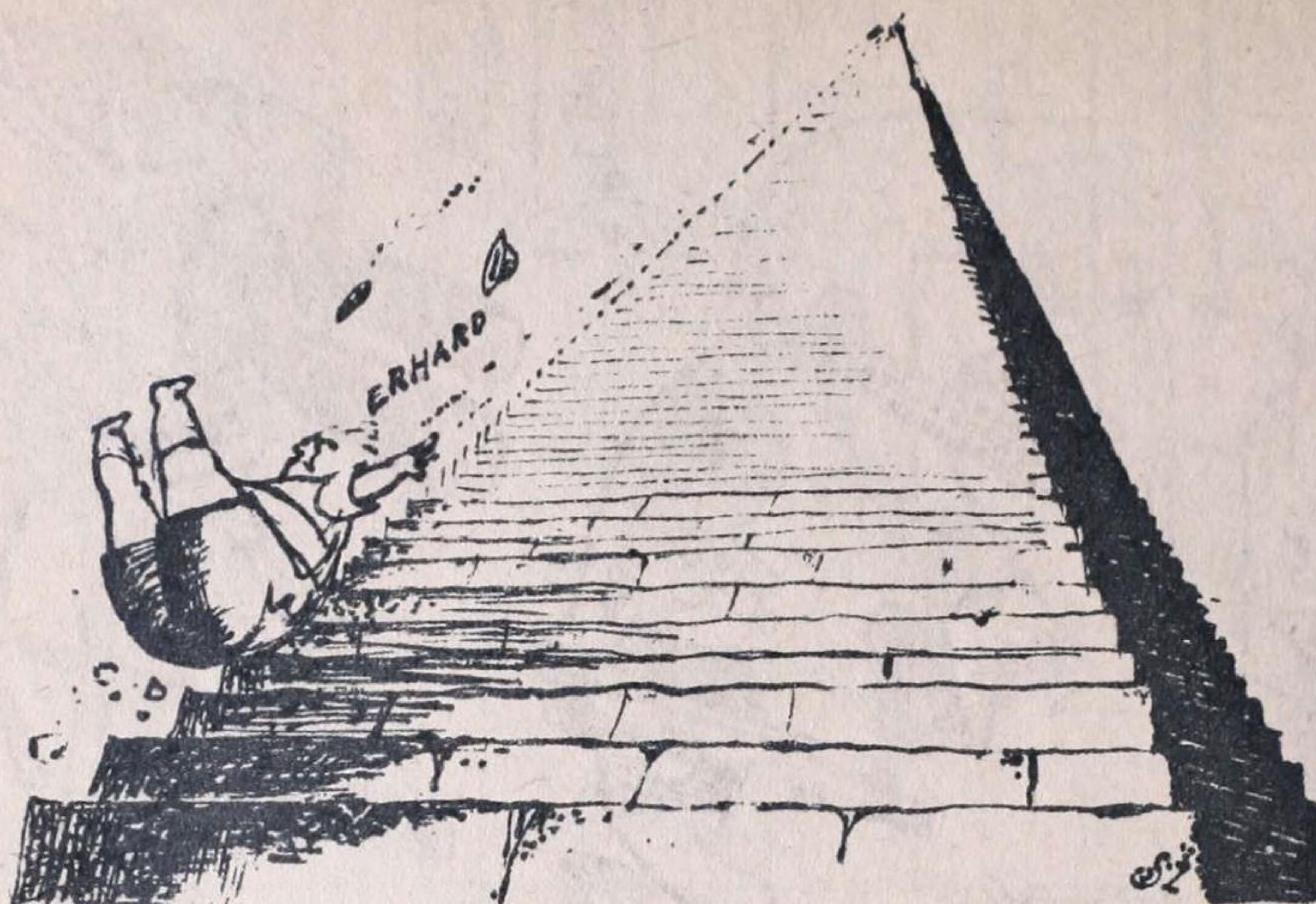
Szegő Gizi rajza

— Mi a titka ennek a remek munkatempónak?

— Az a kamera ott. Azt hiszik, hogy benne lesznek a tévéhíradóban.

Póruljárt közelkeleti turista

Szűr-Szabó József rajza

Külföldi nyaralás után

Vasvári Anna rajza

– Ejnye, hogy is mondják magyarul, hogy yes?

RÓMEÓ, JÚLIA

Aki Sékszpir Vilmos úrnak
műveiben szerepel,
azt leszúrják, vagy méreg lesz
számára az eledel.

Barbár idők! Mindenki csak
öngyilkol vagy öldököl,
mert ha nem öl, hát őt döfik
mellen, hátón, köldökön.

Rómeó és Júlia is!
Bizony mondom, csudálom,
olyan embertelen darab,
nincsen benne humánum.

A mi korunk egészen más,
jobb és emberségesebb,
ha most él a két szerelmes,
ma is egészségesek.

Mit ír Sékszpir Vili bácsi,
feltéve, hogy máma él?
Művét korszerűsítettem,
Tudom, érte hála ér.

„Rosszban van a két kolléga,
Montagu és Kapulet,
noha éppen húsz éve, hogy
mind a kettő apu lett.

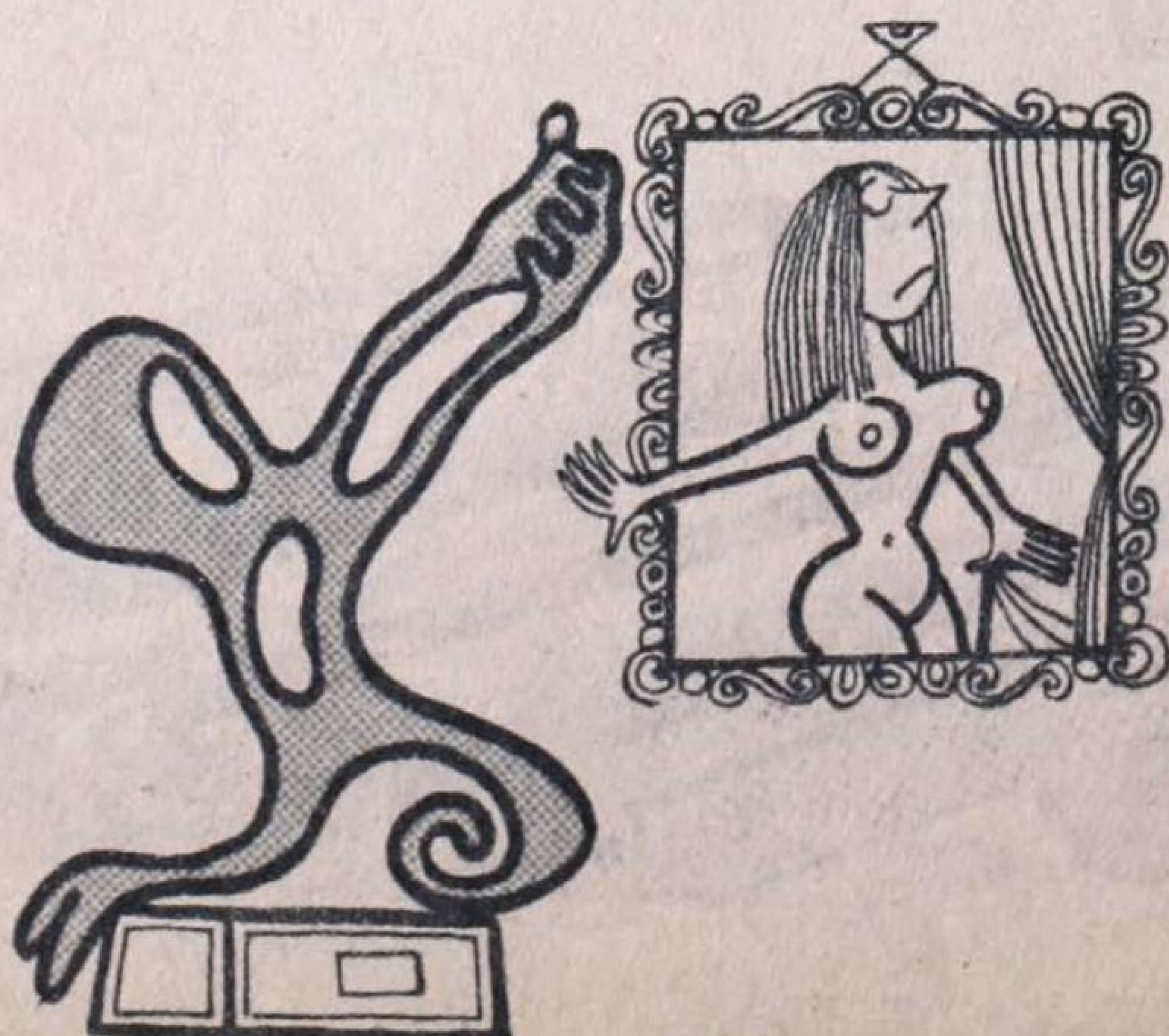
Rómeó a fiú neve,
a lány neve Júlia,
s oly szép, hogy ki csak reá néz,
mosolyra kell gyúlnia.

S minő fátum! derült égből
kirobbant a nagy vihar,
Rómcsi tegnap házibulin
találkozott Julcsival.

Máma összeházasodtak,
így végződik az ének.
Mérget ittak a jó szülők,
meg is haltak szegények."

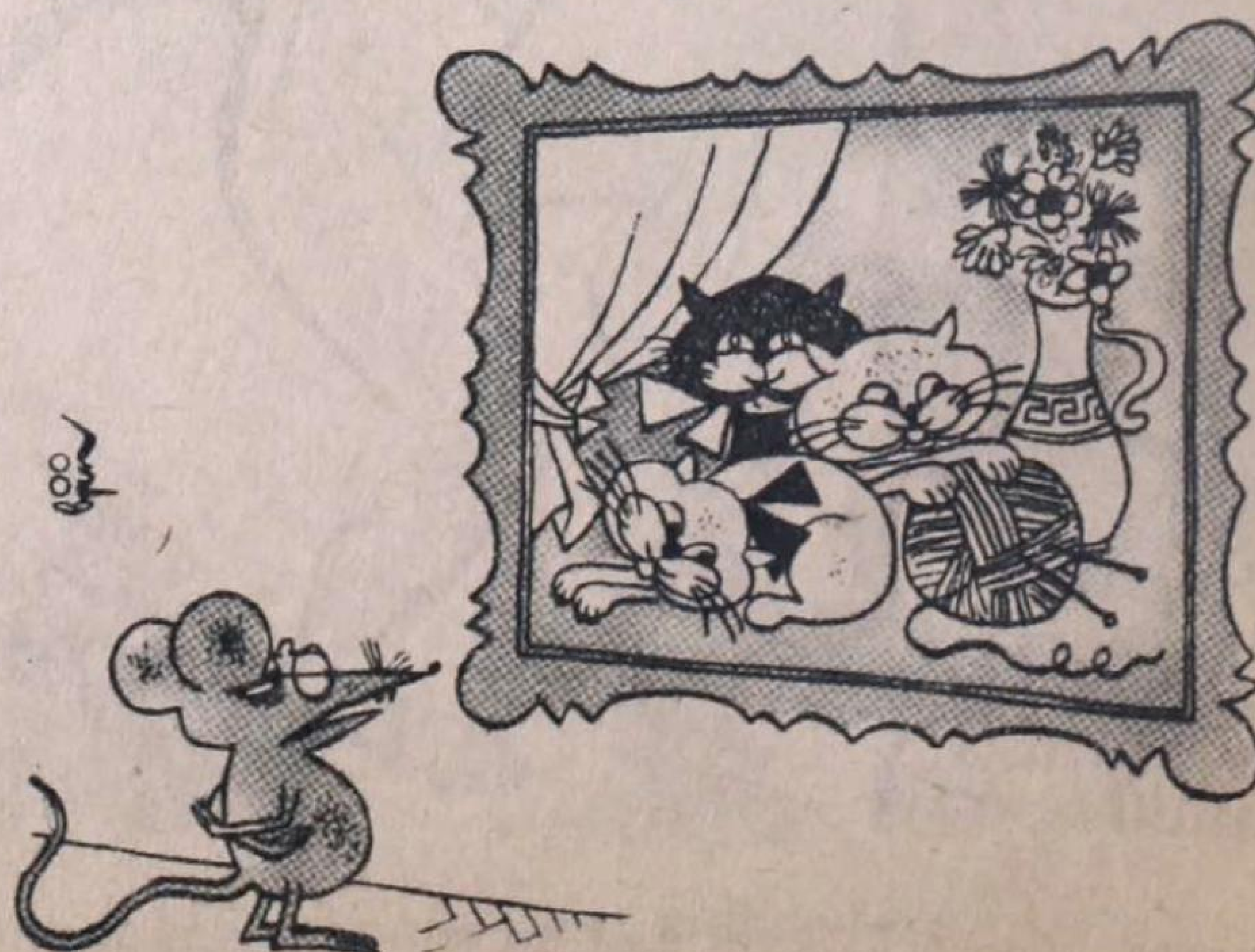
Darvas László

Egy kiállításon

Reménytelen szerelem

Egészséges kritika

– Micsoda giccs! . . .

A Pentagonban

Gerő Sándor rajza

Johnson: Nos, uraim, hol gyűlöltetjük meg magunkat legközelebb?

Ketten beszélnek

1

— Tudja mit jelent az, uram, apa nélkül felnőni?

— Keserves dolog lehet. Elhiszem.

— És még hozzá éppen tizenhat éves koromtól, a legkritikusabb években!

— Kétségtelen. De azért nem mindenkiből lesz zsebtolvaj, aki apa nélkül nőtt fel, már ezt megengedi, ugyebár?

— „Apa nélkül" — ez tág fogalom. Ha az ember apa nélkül nőtt fel, attól még lehetett az anyjának bátyja, vagy barátja, vagy bárki, aki az elvesztett apát pótolni tudta. De az én anyámnak senkije sem volt! Érti? Senkije! Tudja, mit jelent az, amikor egy anyának senkije sincs?

— Fogadja részvétemet. Node azért nem kellett volna autókat fosztogatni!

— Volt magának apja tizenhat éves korában?

— Volt hálistennek.

— Akkor maga könnyen beszél. Akkor maga nem tudja mi az, amikor egy fiú hazatér este a szülői házba és se szülő, se ház, csak egy nyomorult társbérlet és az anyja a mosókonyhában. Heten voltunk gyerekek, anyám reggeltől estig mosott. A könnyeiben mosta a sok ruhát szegény, képzelje csak.

— Szomorú dolog. De azért nem kellett volna kirabolni azt a postakocsit Cegléden. Beláthatná, hogy nem volt helyes dolog.

— Ma már tudom én is. De ne feledje, hogy nekem nem volt apám. Nem volt, akire felnézhettem volna, nem volt akivel megbeszélhettem volna az én ifjúságom apró-cseprő gondjait. Én kérem csak bámultam kifelé a lichthófablakon napestig, s nézegettem fájó szívvel a társaimat, akik az apjukkal fogócskáztak.

— Hát igen . . . És hogyan vesztette el az apját?

— Agyonütöttem.

2

— Megvolt már az esküvője, Szedlacsek kartárs?

— Ne is kérdezze. Elmaradt. Az utolsó pillanatban.

— Ejnye. Pedig azt hallottam, hogy a kislány nagyon csinos.

— Csinos? Több, mint csinos. Szép. Mint a nyíló rózsa. És fiatal. És okos. Boldogtalan leszek nélküle!

— Talán nem szerette magát eléggé?

— Eléggé? Imádott. A nevemmel aludt el, a nevemmel ébredt fel reggel. Szeretett és viszontszerettem. Ő lett volna az igazi.

— Talán a lakáskérdést nem tudták megoldani?

— Megoldani? Ne tréfáljon. Nekem is van egy főbérleti lakásom, a Rózsadombon, neki is van, a Margitsziget legszebb pontján, az autóbuszmegálló mellett. Nem ez volt a baj.

— Sejtem már. A lány családja ellenezte a dolgot.

— Ellenezte? Sírtak a boldogságtól. Olyan vőről álmodtak mindig, mint én. Becsületes, káros szenvedélyektől mentes vőről.

— Talán bizony világnézeti különbségek merültek fel?

— Különbségek? Dehiszen éppen ellenkezőleg! S emiatt vagyok úgy elkeseredve. Hol találok egy ilyen szép és okos lányt még egyet, aki épp olyan haladó szemléletű, mint én, aki a materialista világnézetet vallja, épp úgy, mint én, akit a szocializmus eszméje hat át, épp úgy, mint engem. Manapság egy házasságban döntő kérdés ez!

— Dehát akkor mi volt a baj?

— Az, hogy én katolikus vagyok, ő pedig református.

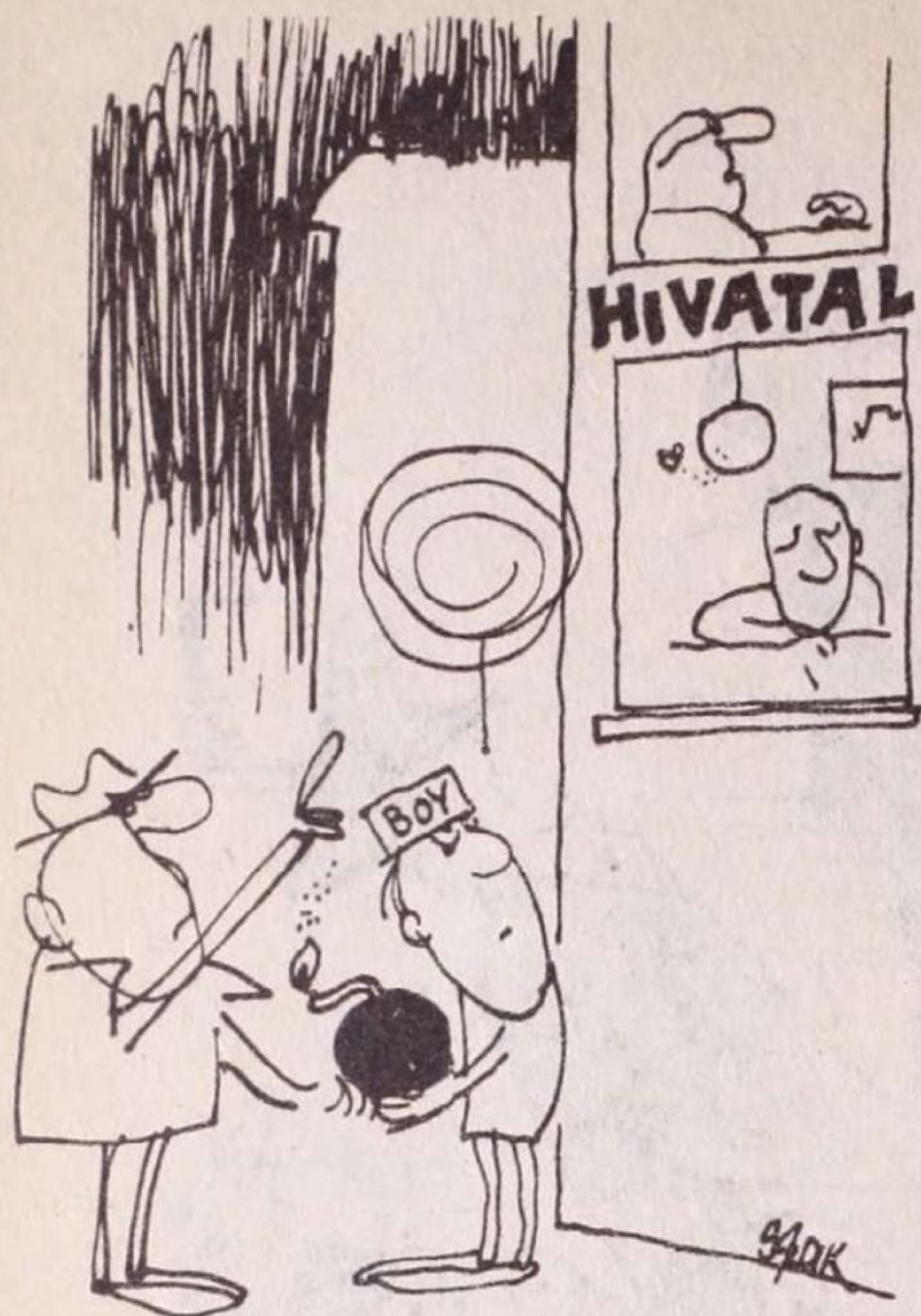
(t.)

Elmaradt kisfiú

– Ez a gyerek még mindig a mesekönyveket bújja . . .

Fontos kézbesítés

Női dolgok

– Borzasztó, hogy nálunk mennyi olaj fogy!...

LEVÉL a Szenvedő Szívről

Tisztelt Hölgyem!

A Nők Lapjában néhány részletet olvastam „Szenvedő szív" jeligére, Okos Katának írt leveléből. Innen tudom, hogy ön *huszonhárom* éves, állítólag nagyon szép hölgy. Együtt üdült egy *ötven* éves kartársával, akinek derék, gondos felesége és *öt* gyermeke van. A kartárs szépen és elismerően beszél a feleségéről, kíméli, nem engedi dolgozni, még mosni is segít neki. S emellett önre olyan *„szépen néz"*, hogy úgy érzi, szereti önt.

E rövid, de velős tényállás ismertetése után ön a következőket kérdezi Okos Katától: *„Ha buzdítanám, vagy bevallanám, hogy szeretem, mellém állna-e?"*

Okos Kata okos válaszában megírta a véleményét önnek, s megírta azt is, hogy jóslásokba nem bocsátkozhat, de megpróbálja elképzelni, hogy milyen kartárs az ilyen kartárs. Én is megpróbálom elképzelni, a szóban forgó kartársról a Nők Lapjában megjelenő további leveleket.

1966.

Kedves Okos Kata!

Huszonkét éves, állítólag nagyon szép nő vagyok. Együtt üdültem egy *ötvenegy* éves kartársammal. Úgy érzem, boldog lennék mellette. *Hat* gyermeke van és a feleségéről csak szépen beszél. Kíméli, nem engedi dolgozni, még mosni is segít neki. De úgy érzem, szeret engem, olyan szépen néz rám. Ha buzdítanám, vagy bevallanám, hogy szeretem, mellém állna-e? Erre kérek választ „Szenvedő szív" jeligére.

1967.

Kedves Okos Kata!

Huszonegy éves, állítólag nagyon szép nő vagyok. Együtt üdültem egy *ötvenkét* éves kartársammal. Úgy érzem, boldog lennék mellette. *Hét* gyermeke van és a feleségéről csak szépen beszél. Kíméli, nem engedi dolgozni, még mosni is segít neki. De úgy érzem, szeret engem, olyan szépen néz rám. Ha buzdítanám, vagy bevallanám, hogy szeretem, mellém állna-e? Erre kérek választ „Szenvedő szív" jeligére.

1968.

Kedves Okos Kata!

Húsz éves, állítólag nagyon szép nő vagyok. Együtt üdültem egy *ötvenhárom* éves kartársammal. Úgy érzem, boldog lennék mellette. *Nyolc* gyermeke van és a feleségéről csak szépen beszél. Kíméli, nem engedi dolgozni, még mosni is segít neki. De úgy érzem, szeret engem, olyan szépen néz rám. Ha buzdítanám, vagy bevallanám, hogy szeretem, mellém állna-e? Erre kérek választ „Szenvedő szív" jeligére.

1969.

Kedves Okos Kata!

Tizenkilenc éves, állítólag nagyon szép nő vagyok. Együtt üdültem egy *ötvennégy* éves kartársammal. Úgy érzem, boldog lennék mellette. *Kilenc* gyermeke van és a feleségéről csak szépen beszél. Kíméli, nem engedi dolgozni, még mosni is segít neki. De úgy érzem, szeret engem, olyan szépen néz rám. Ha buzdítanám, vagy bevallanám, hogy szeretem, mellém állna-e? Erre kérek választ „Szenvedő szív" jeligére.

1970.

Kedves Okos Kata!

Tizennyolc éves, állítólag nagyon szép nő vagyok. Együtt üdültem egy *ötvenöt* éves kartársammal. Úgy érzem, boldog lennék mellette. *Tíz* gyermeke van és a feleségéről csak szépen beszél. Kíméli, nem engedi dolgozni, még mosni is segít neki. De úgy érzem, szeret engem, olyan szépen néz rám. Ha buzdítanám, vagy bevallanám, hogy szeretem, mellém állna-e? Erre kérek választ „Szenvedő szív" jeligére.

És így tovább...

Földes György

Jucika és a filmsztár

Pusztai Pál rajza

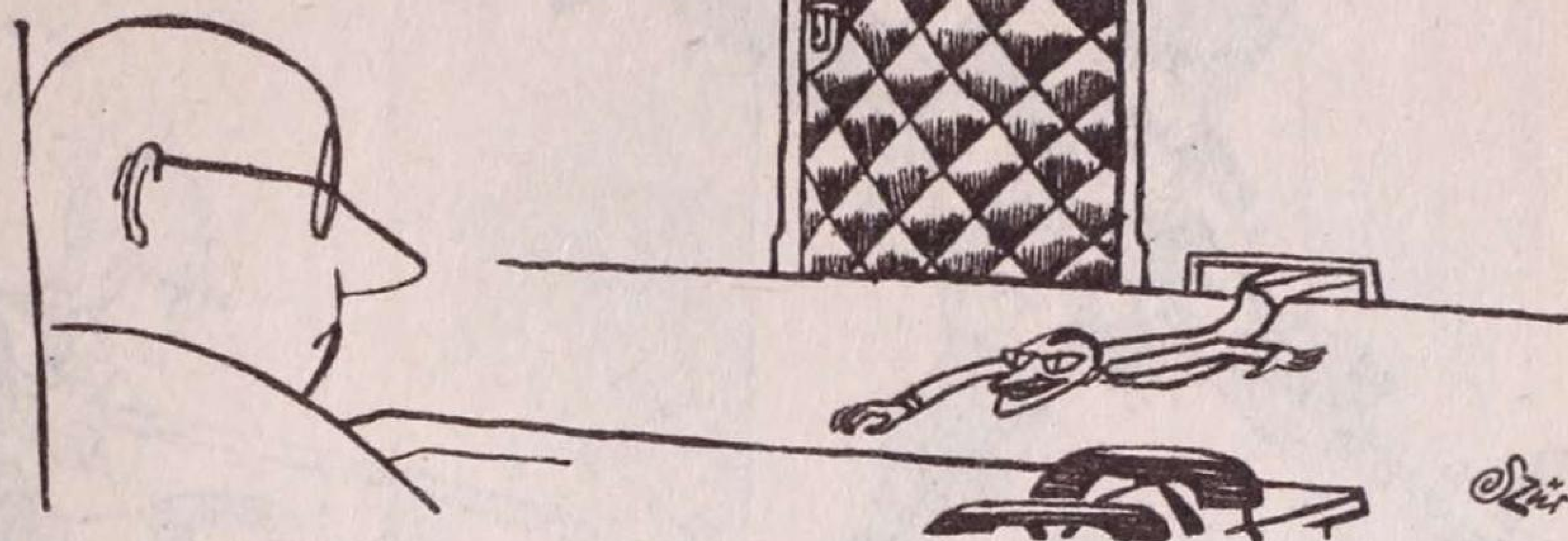
Szájból egyet ád az ég,
kettő több is, mint elég.
Eggyel is már szörnyű sok,
mennyit egy ember locsog.

Egyetlen szája van teli,
kénytelen hallgatni, csukja;
kettő volna ám neki,
zabálás közben is hazudna.

(Fazekas Anna fordítása)

A főnök bizalmasa

Szűr-Szabó József rajza

BEISKOLÁZÁS

Midőn kisleányom az általános iskola felső tagozatát kezdte taposni, felnéztem rá és így szóltam hozzá:

— Aranka! Lassan ideje, hogy a jövőddel is törődjem. Mi szeretnél lenni, majd ha nagy leszel?

— Majd ha nagy leszek? — nézett le rám tűnődve.

Türelmetlen természet lévén, csupán néhány röpke évig hagytam töprengeni. De semmi kedvére való sem jutott az eszébe.

Felkerestem tehát Okos Tóbiásné biológia-zongora szakos tanárnőt, gyermekem osztályfőnökét, ki imigyen szólt hozzám:

— Asszonyom! Remélem, nem kívánja leányát máris szakmára adni? A mi társadalmunk a művelt, kulturált egyedeket igényli. Mit ér az, ha gyermeke — teszem fel — jól kereső bálnavadász szakmunkássá válik ugyan, de ha társaságban az autotróf szerkezetek asszimilációjáról kerül szó, megszégyenülten hallgatni kényszerül. Írassa Arankát gimnáziumba, ezt kívánja a gyermek érdeke és az oktatási program egyaránt.

Tökéletesen meggyőzött, ezért a kiküldött kérdőíven a „gimnázium" szót húztam alá. Meggondolatlan cselekedetemmel azonban a kiváló pedagógus vad haragját vontam magamra.

— Asszonyom! — szólt hozzám ingerülten. — Annak ellenére, hogy múltkori beszélgetésünk óta egy teljes hónap telt el, ön mit sem fejlődött. Mi viszont ezalatt lelkiismeretes felmérések alapján minden kétséget kizáróan megállapítottuk, hogy nem járhat minden gyermek gimnáziumba. Elképzelése tehát helytelen, ne kényszerítse azt boldogtalan leányára. E kedves gyermek csak akkor találja meg helyét a társadalomban, ha szak-középiskolát végez. Így érettségi mellett pl. halhólyag-készítő bizonyítványt is nyer, s kacagva pillanthat a jövőbe. Járjon Aranka szak-középiskolába, ezt kívánja a gyermek érdeke és az oktatási program egyaránt.

Tökéletesen meggyőzött, ezért a következő kérdőíven a „szakközép" szót húztam alá. Ingatag viselkedésemmel végképp magam ellen ingereltem az osztályfőnököt.

— Ön elvakult s ezért képtelen megérteni az idők szavát. — nézett rám lesújtóan. — Mi viszont éjszakákba nyúló kísérlet-sorozatokkal megállapítottuk, hogy nem járhat minden gyermek szak-középbe. Képtelen rájönni végre, hogy mi a teendője? Miért kényszeríti leányát mindenáron középiskolába? Engedje végre szakmára a gyermeket, adja iparitanuló iskolába, hiszen csupán így lehet dolgos, megelégedett tagja társadalmunknak. Ezt kívánja a gyermek érdeke és az oktatási program egyaránt.

Tökéletesen meggyőzött, ezért ... tessék? Hogy hová írattam végülis Arankát? Műzuzmó-készítő iskolába. Hogyne, kedve, adottsága, meg minden kizárólag csak ehhez van, természetesen. Meg aztán ott igazgató a Joli barátnőm, aki elintézte, hogy felvegyék.

G. Szabó Judit

KORSZAKALKOTÓ FELFEDEZÉS

A londoni „Sunday Express" írja: „Sok baj van szerte a világon, a fejlődés azonban nem áll meg. A dicső ausztráliai tudósok megoldották a szögletes ananász régóta vajúdó kérdését."

Mezőgazdasági úton tettük meg az első lépést a kör négyszögesítése felé!

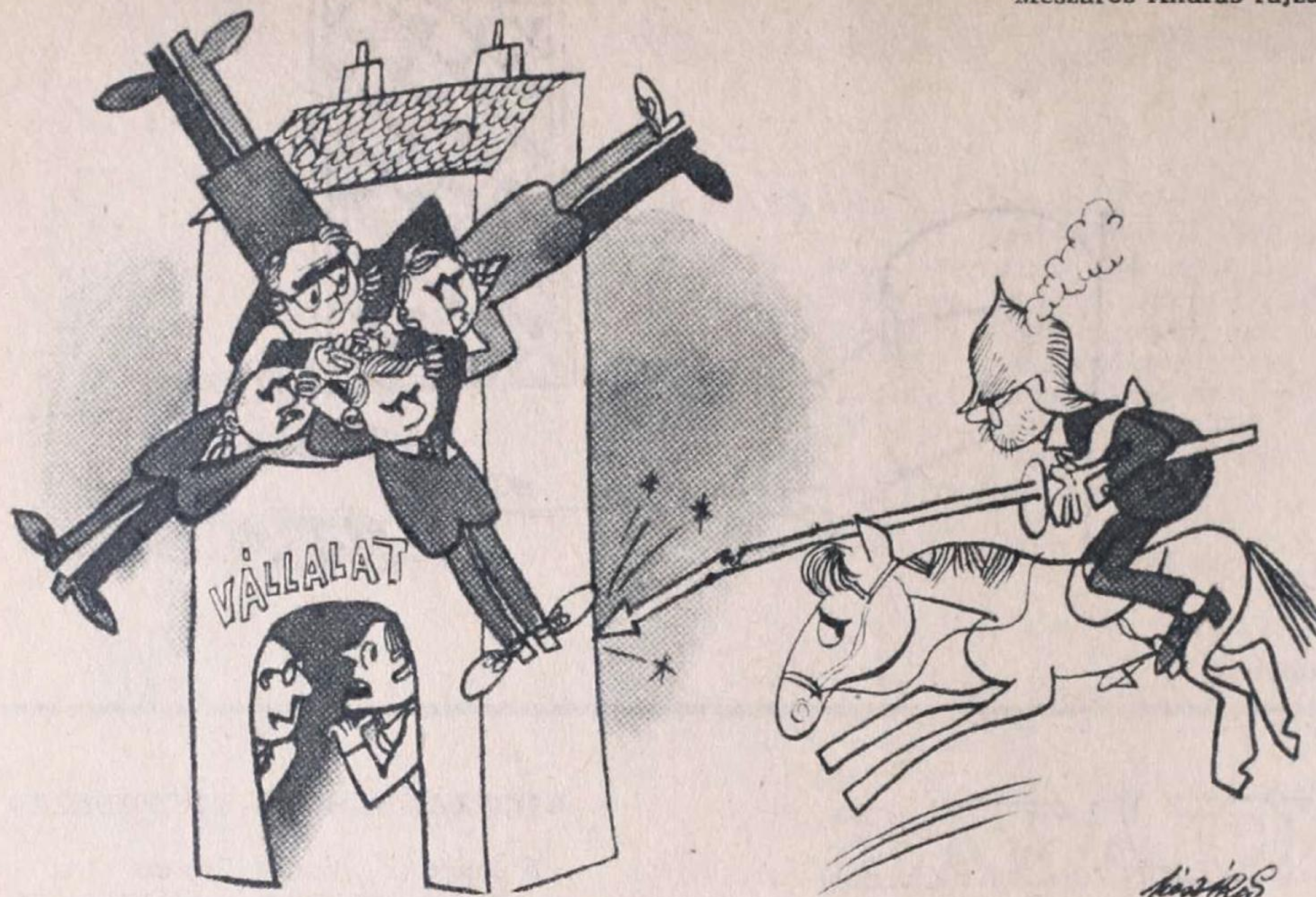
Művészet és valóság

Felvételünk a Lenin körúti Művész mozi bejáratát ábrázolja ...

A klikk

Mészáros András rajza

– Ez a Don Quijote még mindig nem tanult!

ÁLLÍTÓLAG MEGTÖRTÉNT

Brahovácz tréfás kedvű ember. A Körúton komoly arccal meséli barátjának:

— Én nem vettem autót. Az sablonos. Inkább

vásároltam magamnak egy autóbuszt.

Éppen ekkor fékez a Lenin körúti ÁPISZ-bolt előtti megállónál egy 12-es autóbusz. Brahovácz odamegy a sofőrhöz és hanyagul szól:

— A Nyugatihoz legyen szíves...

Úgy látszik, tényleg Brahováczé lehet az autóbusz, mert a vezető engedelmesen fékez a Nyugati előtt.

G. Sz.

HAMUPIPŐKE

Szegény Rózsika! Az embernek ökölbe szorul a keze, ha arra az igazságtalanságra gondol, amit vele szemben elkövetnek.

Ez a szegény Rózsi az egyetlen az egész BÖCIKESZŐR-nél (Bőr-, Cipő-, Kesztyű-, Szőrmeforgalmi Vállalat), aki nem utazhat külföldre.

Hogy miért nem? Azt csak ők tudják, a fejesek. Valószínűleg azért, hogy ők többet utazhassanak. Vagy lehet: azért, hogy legyen valaki, aki nem utazik és javítja a statisztikát. Mindenki, az égvilágon utazott már a Böcikeszőr-től külföldre, csak az a szegény, szerencsétlen Rózsika nem.

Engem ez mélységesen felháborít. Igazságérzetemmel sehogy sem tudom összeegyeztetni, hogy Rózsikát ennyire kisemmizzék. Ő a mi hamupipőkénk, idehaza szemelgeti a lencsét, miközben mi a párnás hálókocsiban robogunk az Alpok fenséges sziklái, vagy a nyájas francia ligetek között. Ő a mi Nemecsekünk, szürke kis közkatonánk.

Jönnek-mennek az emberek a Böcikeszőr-nél, hozzák haza a nagy csomagokat. A nők az úton vásárolt toalettekben parádéznak Rózsi előtt. Neki a szeme se rebben, még dicsérő szavakra is telik: „Milyen jól áll neked ez a ruha..."

Ez a szerénység, megvallom, imponál nekem. Már ezért az önzetlen magatartásért is megérdemli, hogy szót emeljek az érdekében. Harcolnunk kell az elnyomottakért! S én meg is teszem... Csak előbb szólok neki. És szóltam...

— Meg ne próbálja! — szisszent fel. Tönkre akar tenni?

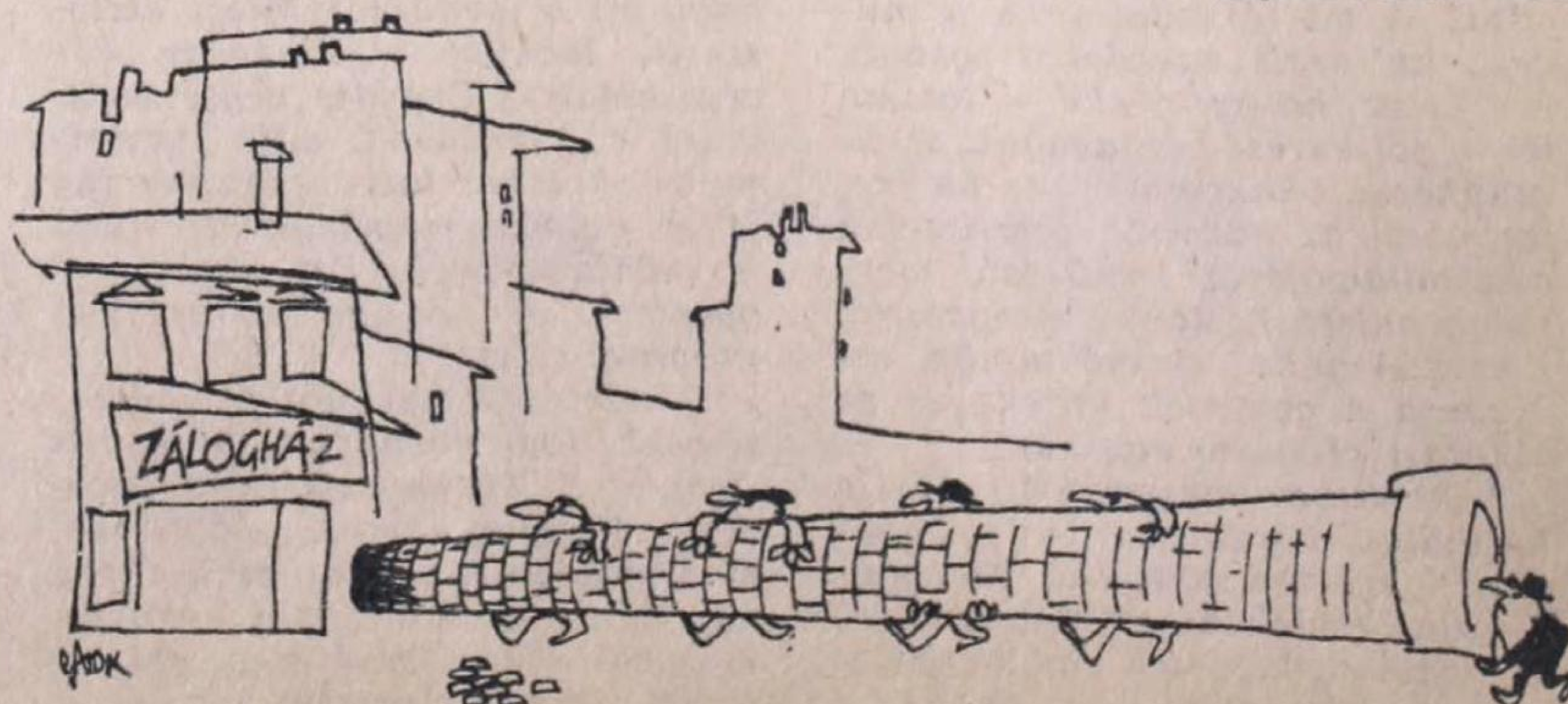
— Én, aranyos Rózsika?... Hiszen a maga érdekében... Hát látja, hogy magát kisemmizik...

— Ide figyeljen jó ember. Ha maga a barátom, akkor a világért se szóljon az érdekemben. Nekem nem kell a külföld. Nekem nem kell a kiküldetés. Mert mi van akkor, ha mondjuk elküldenek egy évben egyszer valahová? Mondjuk, hozok haza egy pár darab vacakot. Aztán egy évig megint semmi... És mi van most? A harminckét ember, aki kiutazik, mind sajnál engem, hogy én nem utazhatom. Mind a harminckettő hoz valamit nekem külföldről. Fájdalomdíj gyanánt. Az egyik csokoládét, a másik harisnyát, a harmadik anyagot, a negyedik kölnit és így tovább. Kiszámítottam, ez évente körülbelül a három-négyszerese annak, amihez én egyetlen utazással hozzájutnék... Vagyis barátom, nagyon kérem, hagyjon békén és sajnáljon továbbra is.

Novobáczky Sándor

Eladósodott vállalat

Sajdik Ferenc rajza

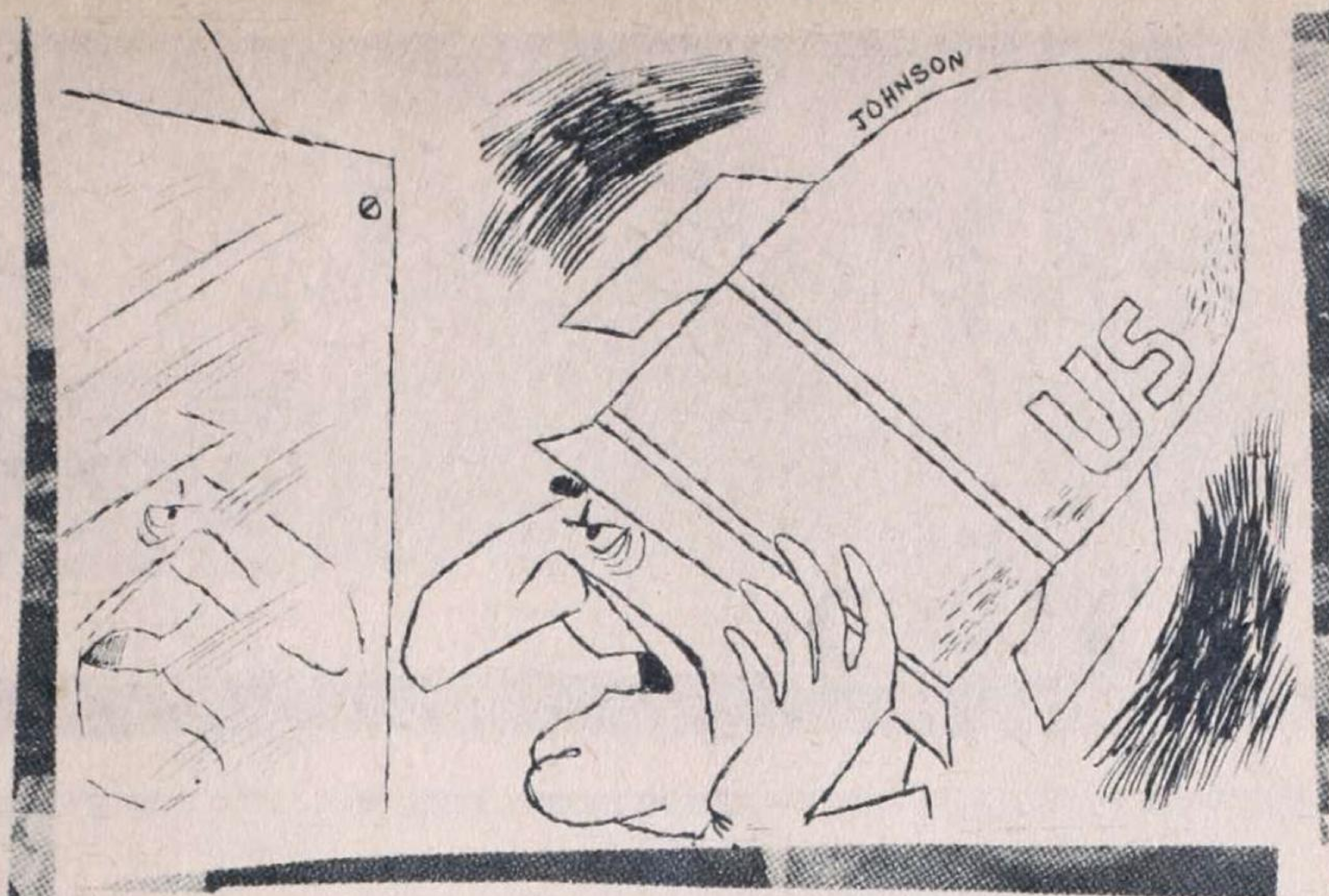

SZEGÉNY KIS ELNÖK...

A „New York Herald Tribune" tudósítása szerint Johnson amerikai elnöknek 100 000 dolláros kölcsönt kellett felvennie, hogy ki tudja fizetni a jövedelmi adóját. Az elnök kínzó anyagi gondjaival kapcsolatban az ember nem tud szabadulni a következő kétségektől:

1. Mennyi jövedelme lehet az elnöknek, ha ilyen magas az adója?
2. Mire pocsékolta el a pénzét, ha nem tudja kifizetni az adóját? Tudomásunk szerint a vietnami kaland közpénzen folyik.
3. Ki adott kölcsön pénzt az elnöknek és ki állt jót érte?
4. Vállalta a hitelező mindazokat a hátrányokat, amelyekkel az Egyesült Államok elnökének lekötelezése jár?
5. Miből fizeti vissza Johnson a kölcsönt? Új vállalkozást kezd a Távol-Keleten?
6. Mi lesz, ha a vietnami politikája teljesen csődbe jut?

Johnson bukósisakja... Kallus László rajza

Falusi történetek

Kulturális felmérést tartott a járási kiküldött a termelőszövetkezetben.

— Aztán mit gondol, — fordult az elnökhöz — olvasnak itt az emberek?

— Nem — mondta az elnök határozottan.

— Ez lehetetlen... — lepődött meg a járási ember —, ilyen még nem volt. Honnan tudja ezt ilyen biztosan?

— Közvéleménykutatást tartottam.

— Hihetetlen!... Teljességgel hihetetlen — motyogta a járási ember. — És ez a valóságot tükrözi?

— Igen, a valóságot — mosolyodott el az elnök. — Az történt ugyanis, hogy még a zárszámadás idején egy részletes kimutatást készítettünk az elmúlt évi munkáról. Ebben keményen megbíráltuk azokat, akik hanyagul végezték a dolgukat. Ezt a jegyzőkönyvet még akkor kitettük a folyosón levő táblára. Azóta állandóan kérdeztem az embereket, hogy olvasták-e? Eddig mindenki azt válaszolta, hogy olvasni?... Nem... nincs nekünk arra időnk...

*

Leváltották a szeszfőzde vezetőjét.

— Miért? — kérdezték az emberek kíváncsian.

— Két hektó pálinkát lopott — magyarázta egy asszony.

— Biztosan megitta — mondták nevetve.

— Dehogyis — ellenkezett az asszony — undorodik tőle, még rá sem bír nézni a pálinkára. Eladta az egészet.

— Mennyi pénz! — ámuldoztak az emberek — vajon mire költötte?

— Borra... Az a mindene...

*

— Tudja szomszédasszony, a Kászon Misi, a bognár, lusta, trehány ember. Ott álltak a szekerek kijavítatlanul. Amikor megkérdezték tőle, miért nem javítja meg a kerekeket, azt válaszolta, hogy majd akkor, ha ő is megkapja a kedvezményt, amit a többi bognár kap.

— Mi az a kedvezmény?

— Az, hogy a forgácsot hazaviheti. Egyszer aztán bement az elnökhöz és megegyeztek. Úgy szólt a megállapodás, hogy esténként a műhelyben fellelhető valamennyi forgácsot hazaviheti természetbeni járandóságként.

— Legalább megnyugodott és végre megjavítja a kerekeket.

— Maga csak azt hiszi.

Nem javít ő meg semmit.

— Egyáltalán nem dolgozik?

— Dehogynem. Kora reggeltől késő estig ott van a műhelyben.

— És mit csinál ott egész nap?

— Forgácsot...

Rácz György Géza

Helyénvaló kívánság

– Kérem, kisasszony, egy hajszállal se legyen több!...

Megbukott a papa

– Elrontottad a gyerek nyaralását, most tanulhat veled!!

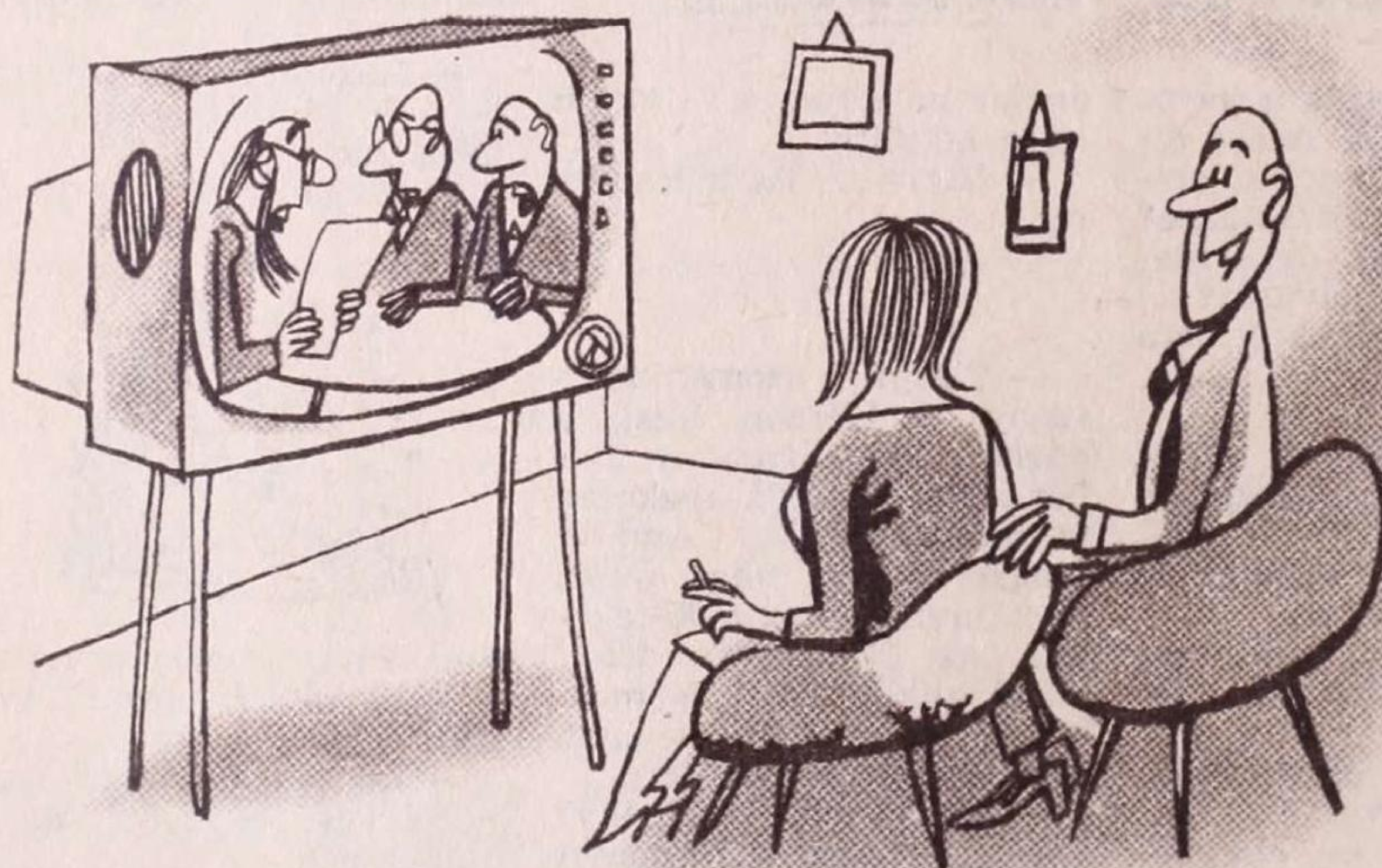
A bakter televíziója

Pusztai Pál rajza

Egyhangú vita

Mészáros András rajza

– Legalább dadogna valamelyikük!

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Nagy hosszasan kapacitálja Kisst, hogy kössön tűzbiztosítást.

– Nézd – mondja neki –, fizetsz négyszáz forintot és ha leég a raktárad, kapsz négyszázezer forintot!

Kissnek felragyog a szeme:

– Négyszáz forintért kapok négyszázezer forintot!

– Igen.

– Akkor lehet róla szó.

– Na de figyelmeztetlek, ha te gyújtod fel, nem kapsz egy vasat se!

– Vagy úgy, mindjárt gondoltam, hogy valami svindli van a dologban.

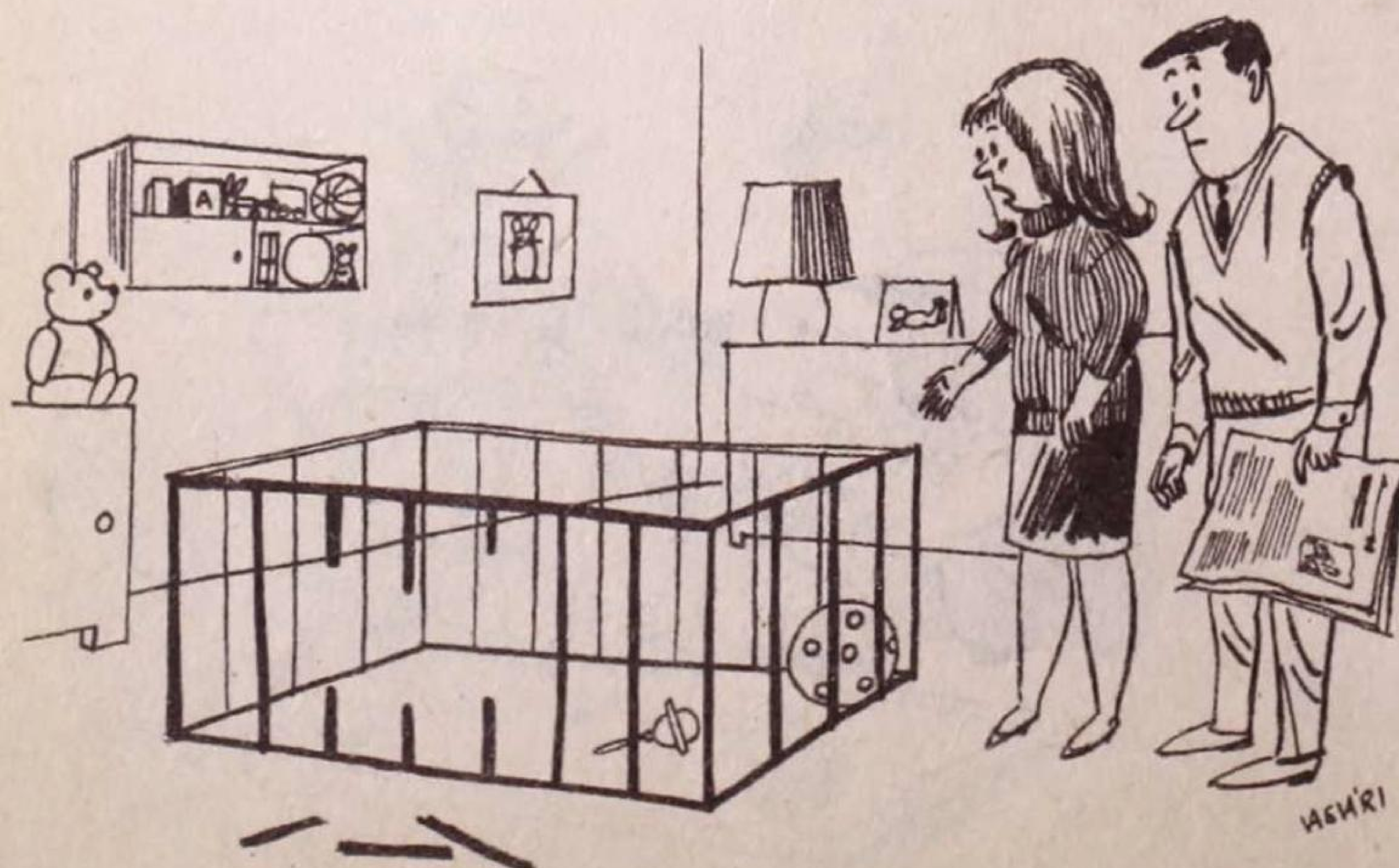
*

A szerző benéz a nézőtérre, aztán felrohan az igazgatói páholyba és így támad rá az igazgatóra:

– Mondja, direktor úr, célzatos az, hogy valahányszor üres a színház, mindig az én darabomat adatja elő?!

Riadalom

Vasvári Anna rajza

– Már megint szó nélkül elment...

MINDENFÉLE

Hit nélkül üres az élet. Van egy fiatal barátom, aki fanatikusan hisz a cinizmusban.

Elhízástól félők figyelmébe: csak a megevett étel hizlal.

Ismerek valakit, aki rendkívül eredeti tehetség. Semmit sem tud.

Nem tudom, hogyan tud X elmerülni a gondolataiban, amikor azok bokáig sem érnek neki.

Szerénytelen ember! Azon kesereg, hogy az egész világ őt bántja, holott az egész világ engem bánt.

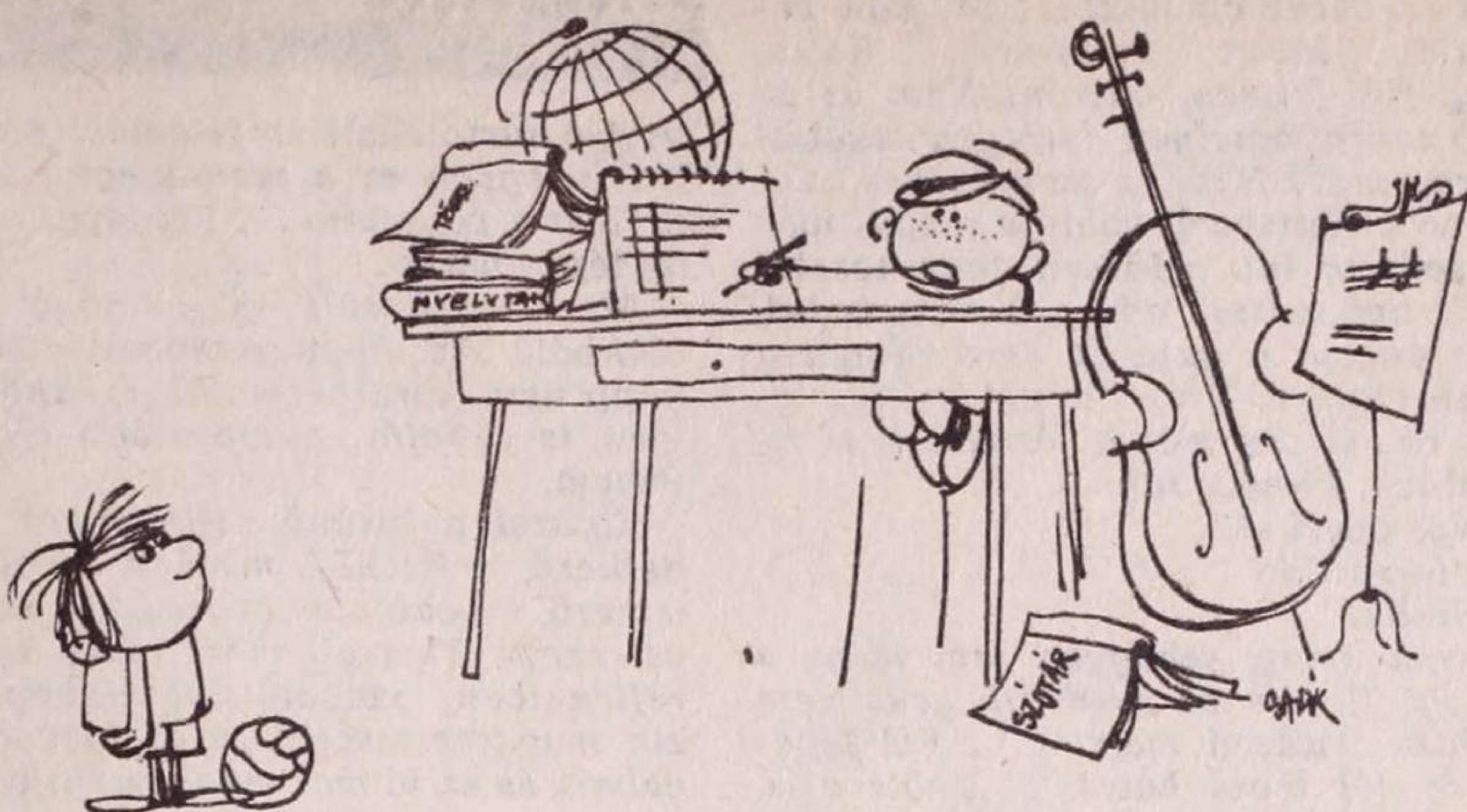
A megbocsátásban az a jó, hogy nem mi vagyunk a bűnösök.

Van, aki inkább tiszteli apját és anyját, semmint eltartaná őket.

F. L.

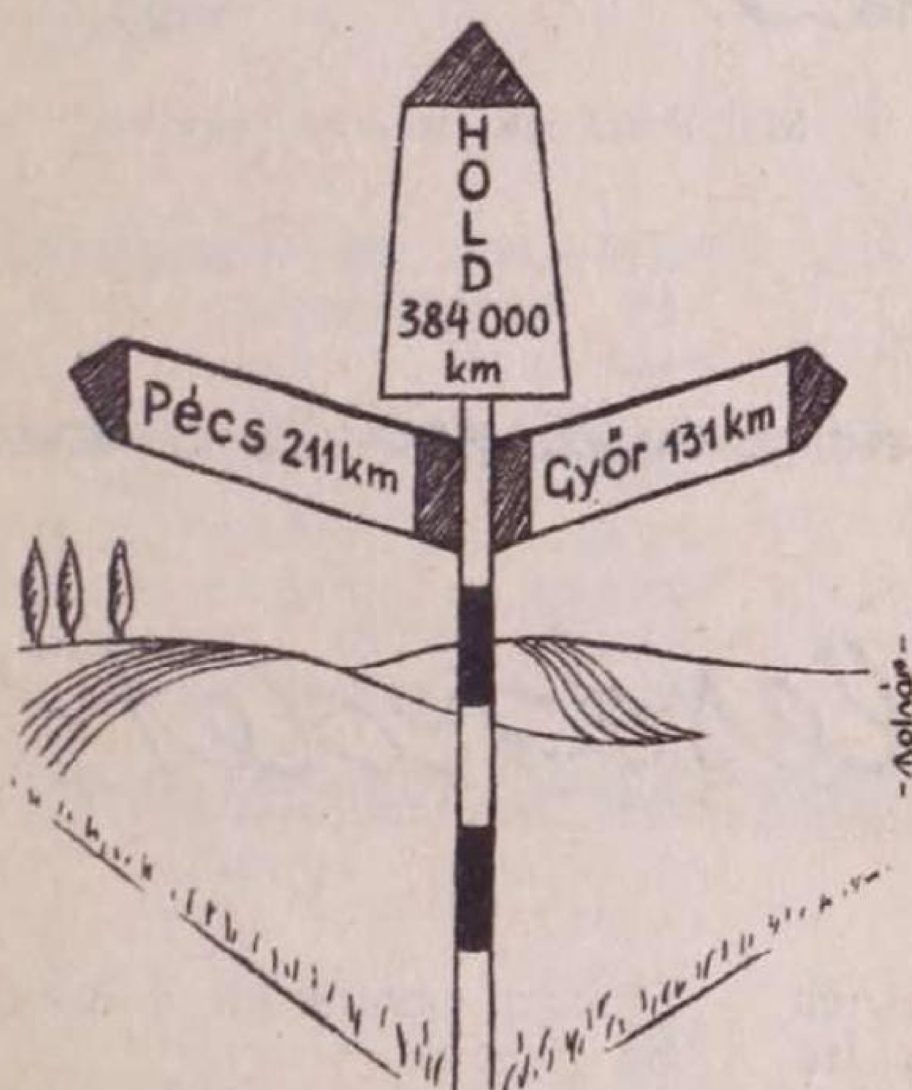
Elfogialt gyerek

Sajdik Ferenc rajza

– Most nem érek rá focizni, de előjegyezlek péntekre, fél öttől háromnegyed hatig...

Korszerű útjelző-tábla

második Elemér

A történet első része annyira sablonos, hogy szinte le sem merem írni. A szép, tágas körúti fodrász-szövetkezetben ültem, a borbély már éppen végzett az alapozó munkálatokkal a fejemen, és érdeklődött: megmossa-e a hajamat? Mondtam, hogy köszönöm, de reggel, odahaza már megmostam.

– Parancsol szeszes bedörzsölést?

– Köszönöm, nem kérek.

– Akkor talán egy kis olajat?

– Azt sem.

A mester tudomásul vette konok ellenállásomat, és átszólt az egy tükörrel odébb tevékenykedő kollégájához:

– Ez nálam ma már a második Elemér.

Amaz együttérzőn bólintott.

Gyors felfogóképességem révén azonnal megértettem három dolgot.

Először is azt, hogy ez a második Elemér – én vagyok! Rájöttem tovább, hogy Elemérnek itt azokat a megátalkodott „pácienseket" becézik, akik nem veszik igénybe e hajápolási intézmény magasabbrendű, költségesebb szolgáltatásait. És végül, a hangsúlyból arra is következtethettem, hogy a magamfajta Elemér, akiből sajnálatosan ma már a második fordul elő ebben az üzletben, meglehetősen persona non grata.

Üsse kő! Inkább vagyok Elemér, mint pali!

(k—i)

Eltartási szerződés

Várnai György rajza

– Házi néni drága, hogyan kéri a kávét, arzénnal vagy ciánkálival?

Vérvétel

– Hisz' ez tiszta feketekávé.

LIDÉRCNYOMÁS

Topogok a zebra közepén... Fél lépés előre, fél lépés hátra... Mintha csak tvisztelnék... Kész cirkusz!... Mi van velem?!... Miért tétovázom?... Rajta, öreg fiú, frissen, bátran! Nem ez az első zebra, amelyen délcegen átkelsz! Mire vársz? Nézd, a szemüveges, szőke nő a Wartburg volánja mögül már másodszor int kedvesen, hogy tessék, csak nyugodtan, addig ő nem indul, míg engem a guta át nem rángat a túlsó oldalra. Szép kis véleménye lehet rólam! És már a járókelők is figyelnek, kuncognak.

No, gyerünk!

Hóóó-rukk!

Hiába!

Nem megy, sehogyan sem megy a dolog! Illetve én nem megyek. Nem tudom elszánni magam... Fél lépés előre, fél lépés hátra... Végtére is, mi történt velem?... Az történt, hogy nem bízom ebben a szemüveges, szőke nőben! Senkiben sem bízom, aki e honban autót vezet! Ma reggel végleg elvesztettem a hitemet a közlekedésben. Ma reggel, amikor a századik tudományos cikket olvastam az újságban a gépkocsivezetők különféle típusairól, és azok lelki világáról.

A kilencvenkilencedik cikkig még valahogy tartottam magam, de a maival betelt a pohár! Nem mintha újat mondott volna az előzőkhöz képest. Nem, csak a mennyiség átcsapott minőségbe, és gyalogos optimizmusom utolsó tartalékait is felemésztette... Talán éppen ez a szemüveges, szőke nő lesz a végzetem... Fél lépés előre, fél lépés hátra...

Mert mi derült ki ebből a száz cikkből? Az, hogy sorsomat semmiképp nem kerülhetem el... Akármilyen is a sofőr, előbb-utóbb elgázol engem.

Elgázol a kitűnő reflexekkel rendelkező, a KRESZ minden szabályát ismerő, magabiztos és higgadt gépkocsivezető. Elgázol, mert bízik kitűnő reflexeiben, szabályismeretében, bízik magabiztosságában és higgadtságában, és ez idővel megbosszulja magát.

Elgázol továbbá az óvatos, lassú, megfontolt autós, mert hiába óvatos, hiába lassú, hiába megfontolt, elkövetkezik a pillanat, amikor elveszti a fejét, elveszti az uralmát óvatos, lassú és megfontolt motorja felett.

Arra már szót sem érdemes vesztegetni, hogy feltétlenül elgázol a krakéler típus, akit megrészegít a sebesség, aki a veszélyt keresi az úttesten, és engem talál a zebrán.

És elgázol minden más lelki összetételű gépkocsivezető. Elgázol az ideges, a sértődött, a hevülékeny, az izgága, a közönyös... Elgázol, mert a statisztika szerint még az az autós, akit az isten is gépkocsivezetőnek teremtett, a hetedik évben még az is úgy elüt engem, mint a tekegolyó a bábut...

Ezért topogok a zebrán... Fél lépés előre, fél lépés hátra... A szőke nő zokog a volán mögött... Bözsi, ne sírjon, Bözsike drága, itt az én bőrömről van szó...

Kürti András

– Melyikünknek tetszett sípolni?

Hogyan ismered fel a feleségedet?

(A lokálban zárórát kiabálnak a pincérek, távozásra sürgetvén a kedves vendégeket. Két férfi tápászkodik fel az egyik asztal mellől, kibotorkálnak a hajnali utcára. Nem nagyon italosak, éppencsak olyan hangulatban vannak, amikor a beszélgetés résztvevői a világot szokták megváltani, vagy valami hasonló marhaságról fecsegnek.)

AZ EGYIK: Mondd, Ottókám, te hogyan ismered fel a feleségedet?

A MÁSIK: Nem értem a kérdésedet. Talán hogyan ismerem ki a feleségemet?

AZ EGYIK *(makacsul)*: Nem ki. Fel.

A MÁSIK: Ne haragudj, de csacsiságot kérdezel. Négy éve vagyok házas, és naponta találkozom a feleségemmel. Több mint ezerkétszáz napon keresztül láttam, nem beszélve az udvarlás napjairól. Hát csak felismerem bármikor?

AZ EGYIK: Hát igen, otthon még könnyű felismerni az asszonyt. Kevés a nő a lakásban. Ha az ember hazamegy, majdnem bizonyos, hogy felismeri a feleségét. Mert ki lehet még otthon más nő? A bejárónő, az anyós, esetleg a házi varrónő. Őket könnyű megkülönböztetni egymástól, igaz?

A MÁSIK: Persze. De még most sem értem, mire célzol?

AZ EGYIK: Várj csak. De mi a helyzet egy nyilvános helyiségben? Mondjuk egy eszpresszóban! Száz és száz nő ül az asztalok mellett. Hogyan tudod, majdnem teljes bizonyossággal megállapítani, hogy a sok nő közül melyik a feleséged?

A MÁSIK *(dühös)*: Nagyon egyszerűen. A feleségem három méter magas, zöld hajú nő. Csak belépek az eszpresszó ajtaján, körülpásztázom a terepet, és máris látom, hol ül a feleségem.

AZ EGYIK *(makacsul)*: De ha csupa három méter magas, zöldhajú nő ül az eszpresszóban, akkor mit csinálsz?

A MÁSIK *(még dühösebb)*: Erre az eshetőségre is felkészültünk. Az asszonynál mindig van egy síp, ha meglát, azonnal belefúj, és odamegyek hozzá. És ha most azt akarod kérdezni, mit csinálok akkor, ha a többi háromméteres zöld hajú nő is sípolni kezd, akkor...

AZ EGYIK: Ne légy ideges, kérlek, nem véletlenül kérdezősködöm. Tudod, miért mentem veled a lokálba reggelig? Összevesztem az asszonnyal, mert nem ismertem fel. A feleségem egyszerű, barna hajú, hétköznapi arcvonású nő. Találkozót beszéltünk meg az egyik eszpresszóban – én nem tudom, talán a szemem is romlik –, de gyanútlanul odaültem egy hasonló külsejű nőhöz, beszélgettünk, konyakoztunk, azt hittem, ő a feleségem. Jelzem, csupa közömbös dologról beszélgettünk, mire nem foghattam gyanút, mire odalép egy másik nő, képen töröl, te piszok gazember, nem szégyelled magad, más nőkkel randevúzol, ott, ahová a feleségedet várod! Hiába bizonygattam, hogy tévedés volt, a feleségem sarkon fordult és otthagyott. Onnan egyenesen a lokálba jöttem.

A MÁSIK: Faramuci eset. Az embernek mégiscsak fel kell ismernie a feleségét!

AZ EGYIK: A hivatalban persze egyszerű. Jobbra tőlem a Koblenc ül, balra Somorjai, a főnököm mindig a középső ajtón lép ki és kiabál. Aki az iratokat hordja, az Emma néni. De egy eszpresszó tele van a feleségemhez hasonló nőkkel!

(Kis szünet, bandukolnak az utcán, amikor szembe jön velük egy asszony. Feje kendőbe kötve, mindkét karján cekker; megtömve krumplival, zöldséggel, hússal, kenyérrel. Rájuk köszön. Az egyik lelkesen köszönti, a másik csak konvenció szerint biccent felé. Amikor az asszony elhaladt mellettük, a másik diszkréten megfordul, és meggusztálja.)

A MÁSIK: Csinos nő. Ki volt ez?

AZ EGYIK *(szomorúan)*: A feleséged!

(Tűnődve baktatnak tovább.)

Tardos Péter

M. Szemjonov

MOZAIKOK

NEHÉZ KÉRDÉS

A rádiótól kerestek telefonon:

— Nincs kedve résztvenni a „Miért lettem humorista?" című vidám műsorban? Jól fizetünk.

Mindenesetre érdeklődtem.

— És mégis, mennyi az a jól?

— Hát mondjuk, tíz rubel egy négyperces nyilatkozatért.

Elgondolkozva feleltem:

— A feleségemtől havonta mindent összevéve úgy harminc rubelt kapok. Metróra, autóbuszra, cigarettára, ebédre, könyvekre. Amikor átadja, mindig megkérdezi tőlem: „Drágám, miért van az, hogy téged mindenki ócsárolhat, piszkálhat, akinek csak tetszik? Mondd butuskám, hogy jutott eszedbe humoristának lenni?" Ilyenkor elvörösödöm, mint egy rák és két szót sem tudok kinyögni a mentségemre. Miért gondolják akkor önök, hogy a tíz rubeljükért négy teljes percig tudok beszélni erről?

SZERETET ÉS GYÜLÖLET

Tizenkétéves kislányom megkérdezte:

— Papa, amikor cikket írsz, ugye haragszol a hősre?

Mit felelhettem erre? Tévedéseivel, idétlenkedéseivel hősöm rendszerint előbb vívott ki bennem együttérzést, mint ellenséges érzületet. Általában úgy kezelem őt, mint egy beteget. Azonkívül végeredményben ő adta meg nekem az indítékot az alkotó munkára. Nem, isten látja lelkem, egyszerűen nem is lenne okom haragudni rá.

Jóval inkább nehezteltem mindig cikkeim elbírálóira, mivel bő tapasztalataim voltak arról, hogyan alakult át néhány eredeti ötletem dialektikusabb, de összehasonlíthatatlanul szellemtelenebb gondolattá.

De a kislányomnak erről természetesen mit sem szóltam. Egyszerűen kihúztam a zsebemből egy ötven kopejkást, s azt tanácsoltam neki, hogy menjen el szépen moziba.

A KROKODIL SEGÍT

Hang a telefonban:

— Halló! Krokodil szerkesztősége?

— Igen.

— Egy panaszom lenne. A konyhánkban csöpög a csap. Írjanak egy cikket erről.

— Próbáltak szerelőt hívni?

— Nem, nem próbáltunk.

— Talán kíséreljék meg.

Félóra múlva ismét cseng a telefon:

— Halló. Krokodil?

— Igen.

— Ismét én vagyok, a csöpögő konyhai csap ügyében.

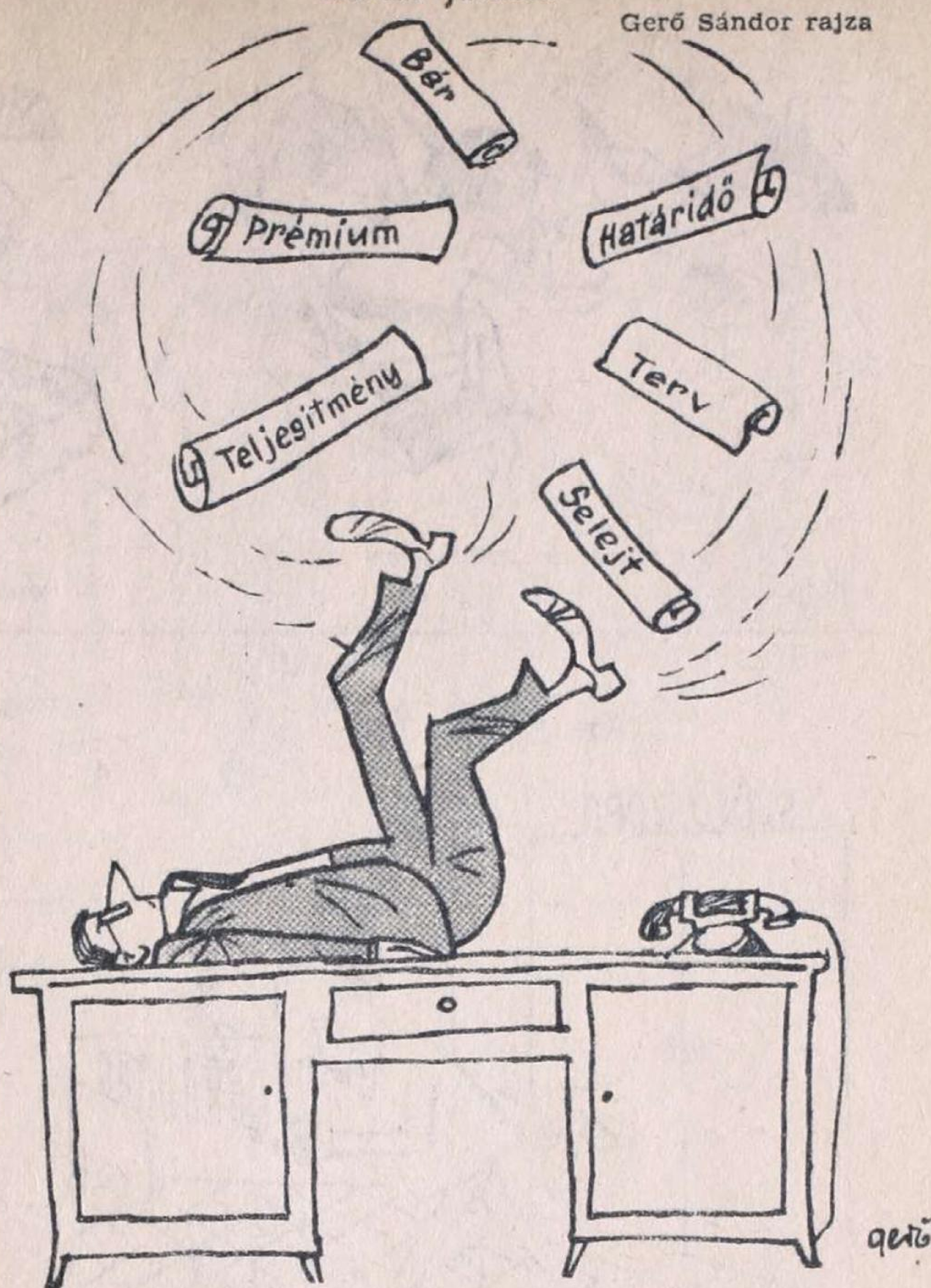
— No, volt önöknél a szerelő?

— Volt. És képzelje, mi történt: a szerelő egyszerűen elcsavarta balra és kész. A csap nem csöpög többé. Hiába, okos emberek maguk újságírók, mindig ki tudnak találni valamit...

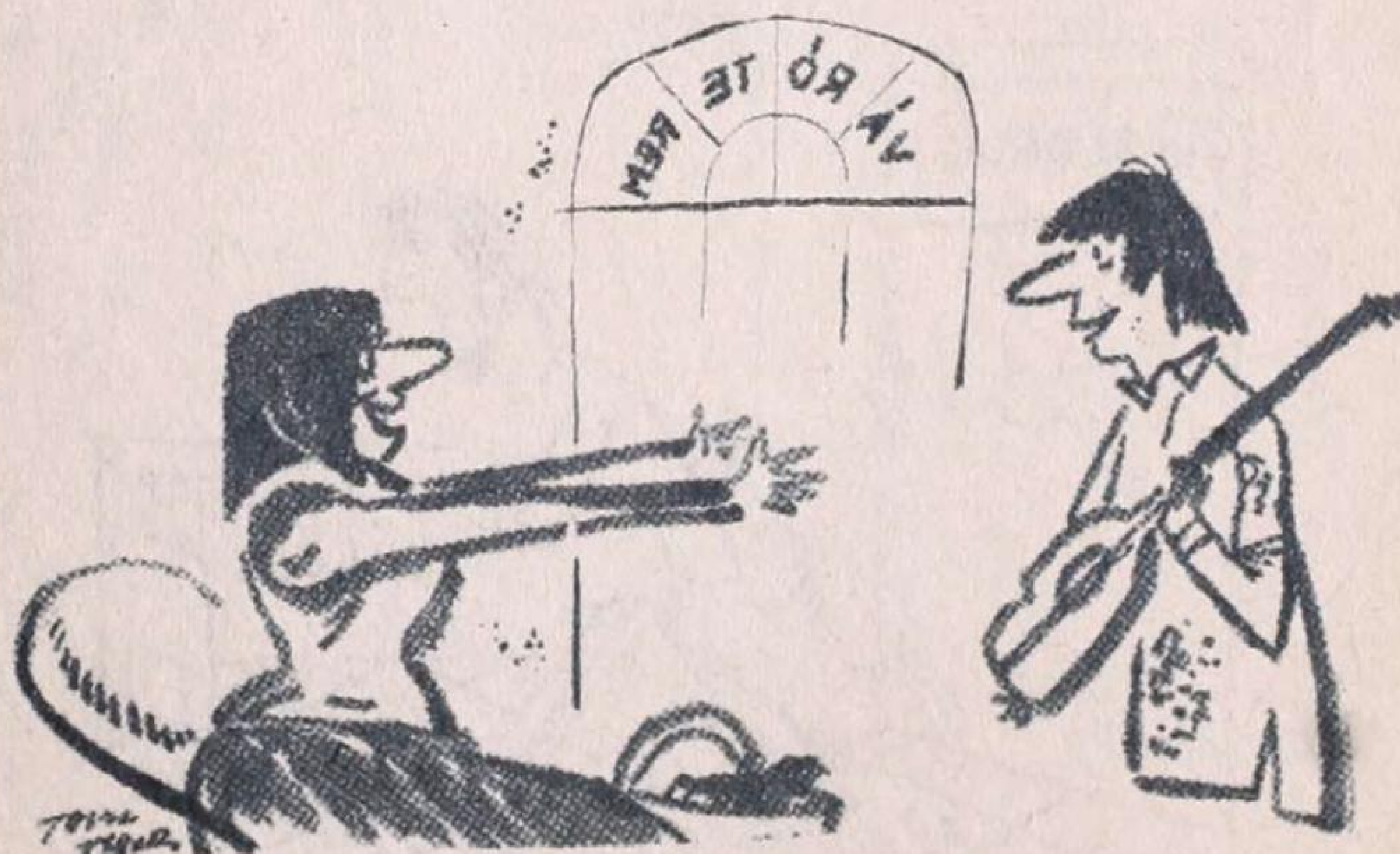
Oroszból fordította: **Puskás Tamás**

Ikáriai játékok

Gerő Sándor rajza

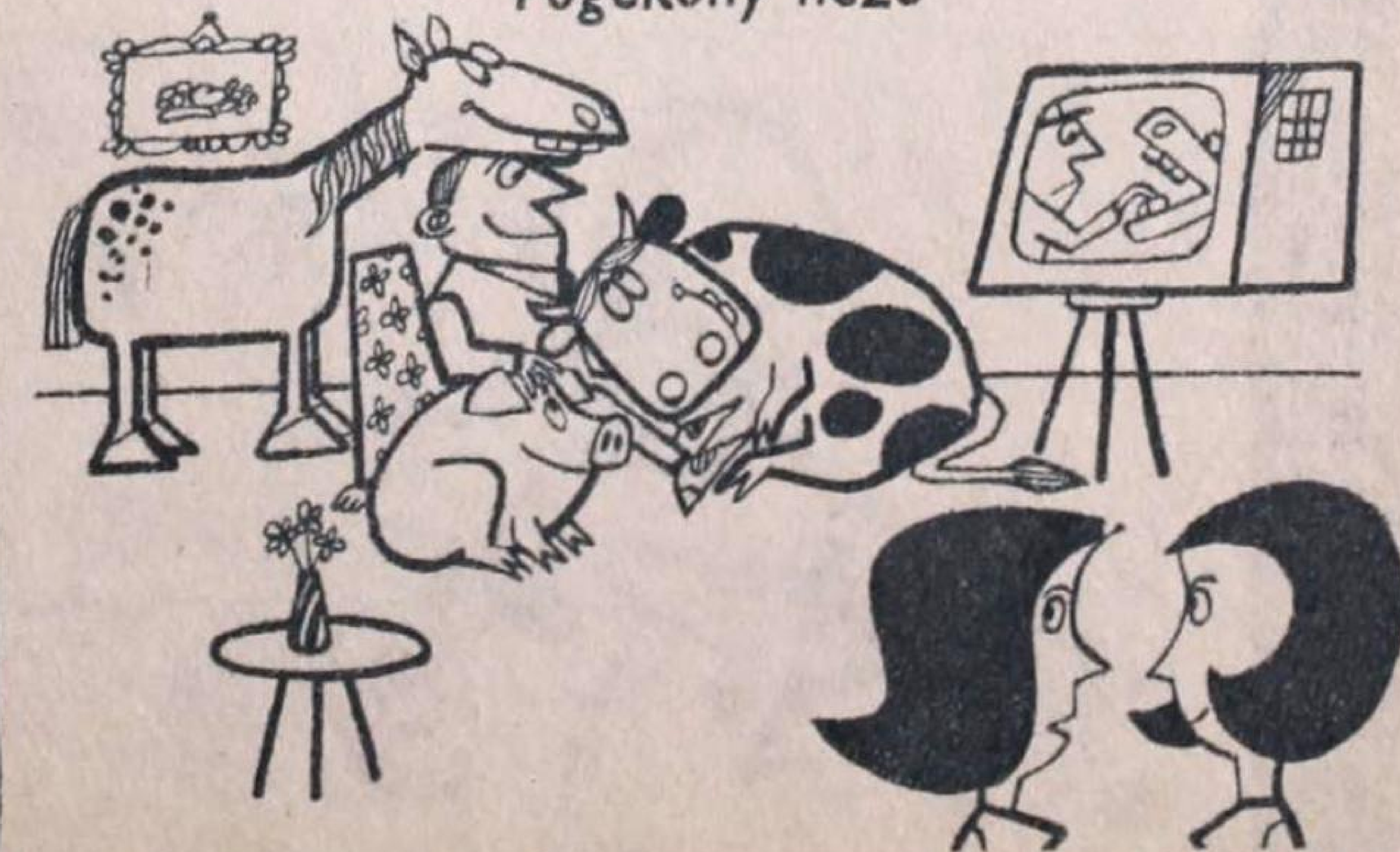

Találkozás Pesten

– Jancsikám, kisunokám! Mindjárt megismertelek!

Fogékony néző

– Tudod, annyi mezőgazdasági riportot látott a tévében, hogy kedvet kapott az állattenyésztéshez!

Könyvbarátok

– Na végre elérte az asztalt, nem kell több könyv!

Egy könyvkiadónál

– Mondja, mióta hever itt ez a kézirat?

E heti hirdetéseink

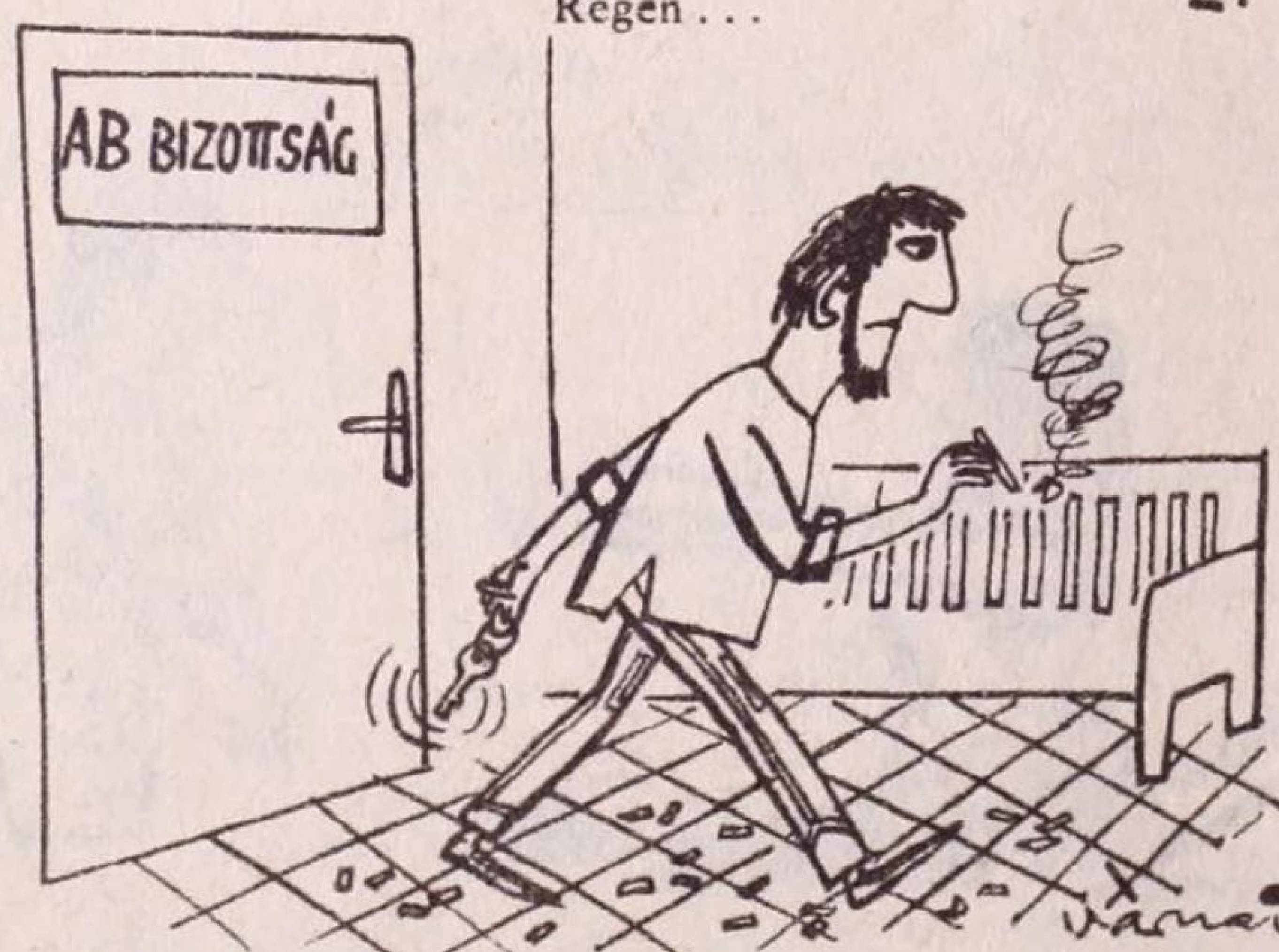
Az izgatott férj

1.

Régen . . .

2.

. . . és most

Nem közölhető kéziratot küldtek:

B. János, Bp. IV., Kölcsey u. – B. Károly, Bp. VIII., Kisfaludy u. – K. Lászlóné, Szeged. – F. József, Nádudvar. – H. Attila, Bp. XIII., Szabolcs u. – N. Józsefné, Nyíregyháza. – H. Péter, Bp. VII., Rákóczi út. — K. Gábor, Bp. VI., Rudas L. u. – J. Margit, Tiszaroff. – L. Zoltán, Bp. V., Szép u. – O. Ede, Környebánya. – V. László, Kaposvár. – O. Attila, Bp. XIV., Amerikai út. — B. László, Salgótarján. – M. Sándor, Csongrád. – M. György, Pécs. – Cs. Tamás, Kaposvár. – H. István Mátravidéki Erőmű. – K. László, Kisgyőr. – Z. Magda, Putnok. – B. Ferenc, Bp. XVI., Fürge u. – R. Tamás, Nagykőrös. – H. László, Kecskemét. – M. András, Bp. XI., Töhötöm u. – Sz. Kálmán, Kunszentmiklós. – K. Lajos, Bp. IX., Gát u. – O. László, Székesfehérvár. – V. Sándor. Bp. XI., Bukarest u. – M. Nándor, Bp. VII., Kertész u. – K. Dénes. Gagy. – S. Árpád, Bp. XIX., Esze T. u: – D. István, Bp. VII., Izabella u.
Z. Tibor, Bp. VII., Alsóerdősor u. – T. György, Nyúl. — V. Elemérné, Bp. XVI., Kossuth L. u. — K. Imre, Ajka. – G. József. Hatvan. — Sz. Péter, Bp. VII., Verseny u. – S. József, Bp. VII., Izabella u. — M. György, Baja. – L. Gyula, Bp. XI., Kikinda köz. — K. Józsefné, Szolnok. — I. Istvánné, Bp. II., Mártírok u. — Sz. György, Bp. II., Balogh Ádám u. — Sz. Ferenc, Bp. XIII., Katona J. u. – V. Tibor, Sopron. — B. László, Bp. XVI., Anna u. – B. Ödön, Nyírád. — B. Béla, Bp. I., Lisznyai u. – B. Ferenc, Baja. — M. Margit, Törökszentmiklós. – B. Zsuzsa, Bp. III., Bécsi út. – P. György. Székesfehérvár. — S. Mária, Várpalota. — L. Károly, Bp. V., Alpári Gy. u. – A. Mátyás, Aszód. — F. Ferenc, Bp. VI., Marx tér. – K. József, Bp. XX., Jósika u. — O. Ede, Környebánya. — B. Jenő, Szeged. — K. Ilona, Gyoma.
Élő K., Győr. – H. Kálmán, Bp. XX., Táncsics u. – N. Imréné, Derecske. – Sz. György, Bp. XII., Törpe u. – B. Imre, Bp. XIII., Tisza u. – S. István, Szekszárd. T. István, Bp. XIV., Amerikai út. – K. Rózsa, Debrecen. – P. József, Kecskemét.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

JÁRDASZÉLI BUKTATÓ

A tavalyi ősz vége felé valahol valakik kiagyalták, hogy a Rókus kápolna előtti parkocska egyik csücskén legyen egy *légtisztító* mű-tó. És lett! Létezését annak a 40 000 forintnyi közpénznek köszönheti, amit alkotói az évvégi hajrában nagy

hirtelen beleöltek. Ez a járdamenti betonteknő már a startnál bebizonyította, hogy a légtisztítási funkció nem smakkol neki. Ezért hát a belefektetett 40 000 forintos bizalmat úgy próbálja meghálálni, ahogy tudja...

Én pedig megpróbálom elmondani: hogyan tudja?

Nagystílűen pocsékolja a vizet és ötletesen gyűjti a szélhajtotta, könnyű súlyú szemetet;

a kertészeti vállalat karbantartó dolgozóinak biztosítja a mindennapi kimerhető latyakot;

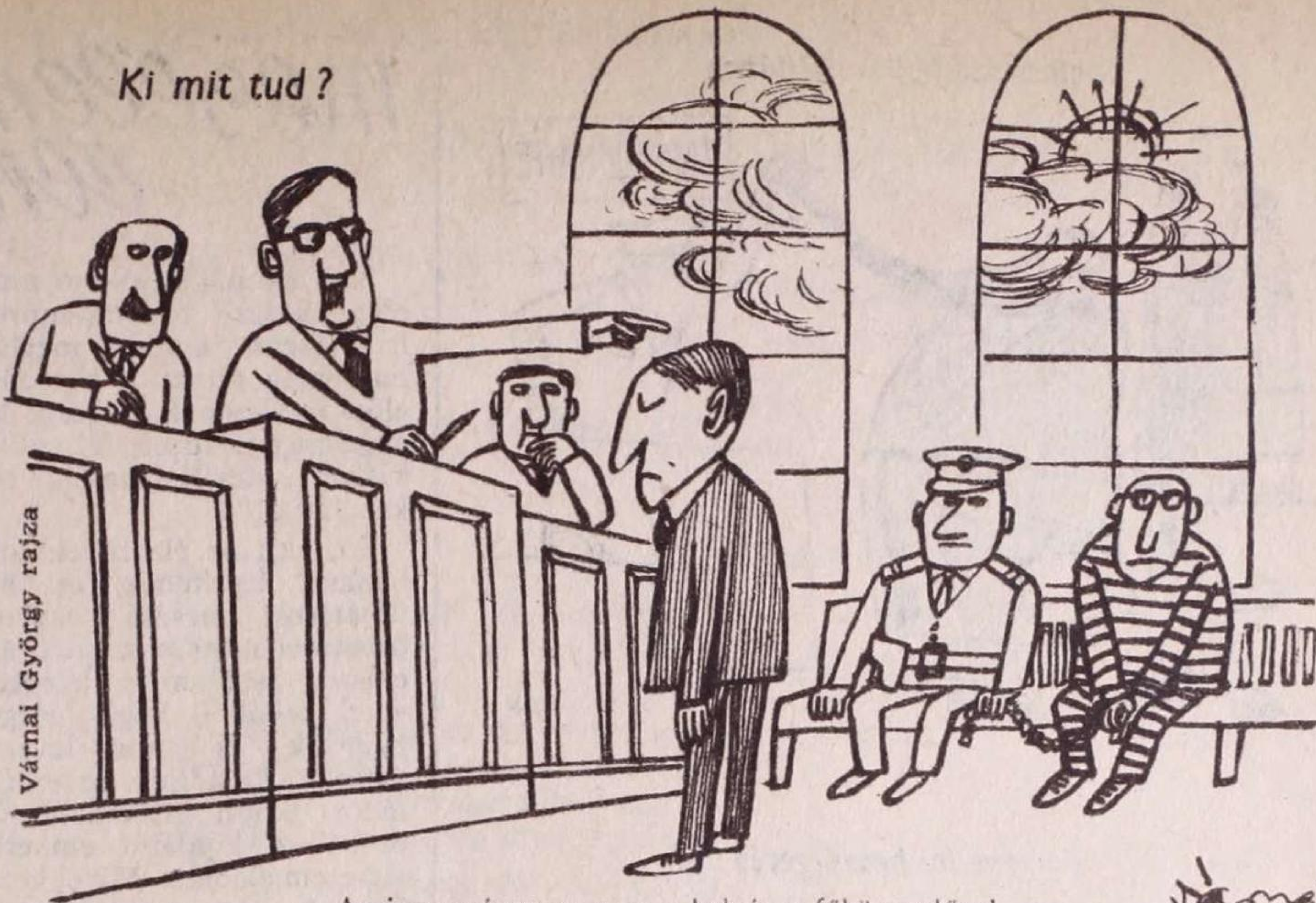
kitűnő ivó- és fürdőkúrát biztosít a kápolna-padlás szutykos galambhadának.

Ezenkívül: a tavacska pereme a járdaszinttel egyenlő, s a járókelők könnyen beleeshetnek, amire már példa is volt. (Néhány héttel ezelőtt egy idős nénikét egy fürgelábú fiatalember az utolsó pillanatban rántott vissza a betonteknő pereméről.)

Eszerint tehát még balesetveszélyt is rejteget magában ez a járdára csúsztatott tavacska. Mentségére legyen mondva, hogy alig tízlépésnyire van az SZTK-rendelőtől.

Bernáth Ede

Ki mit tud?

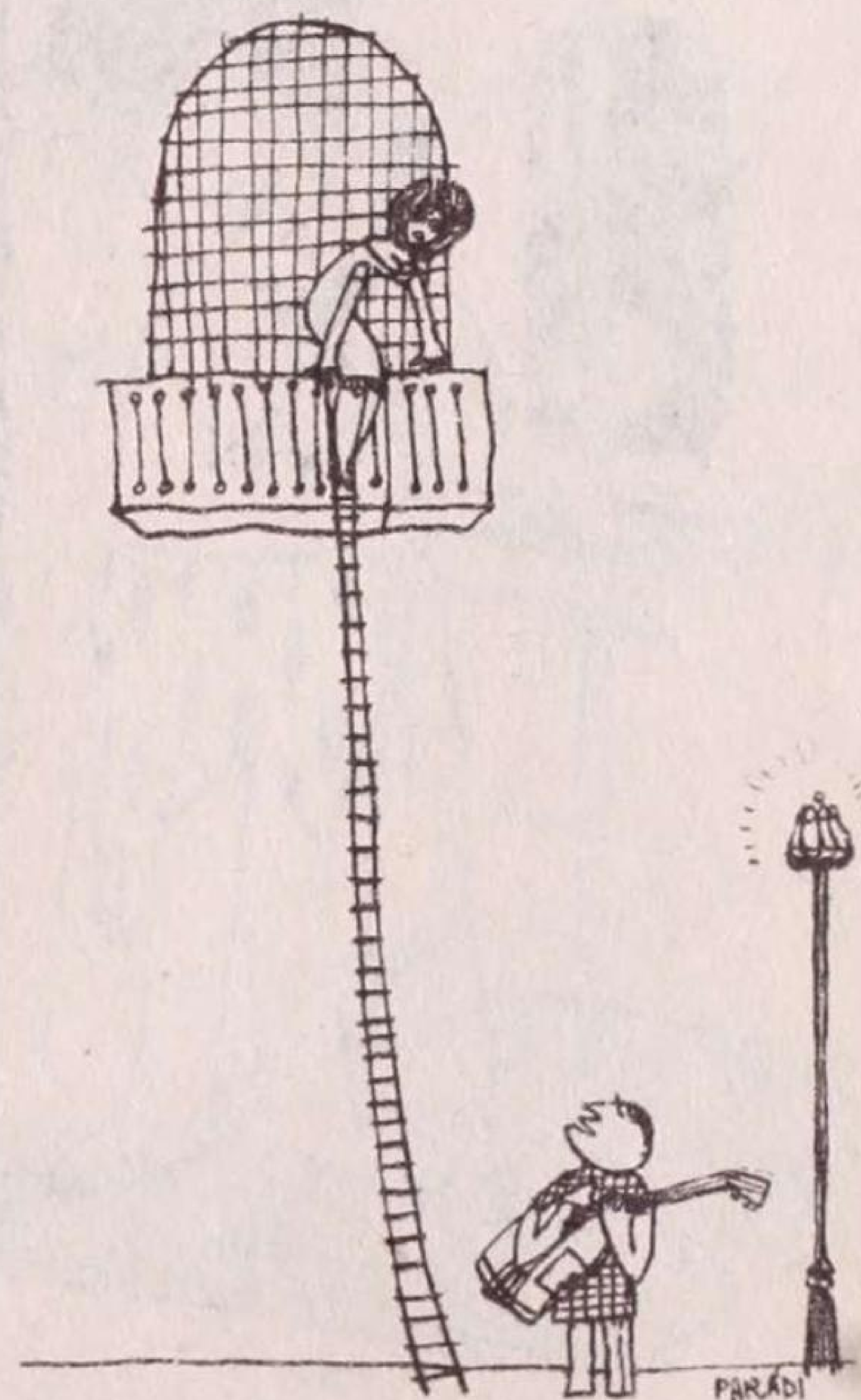
– Az igazgató ossza meg a helyét a főkönyvelővel...

Közvélemény-kutatás

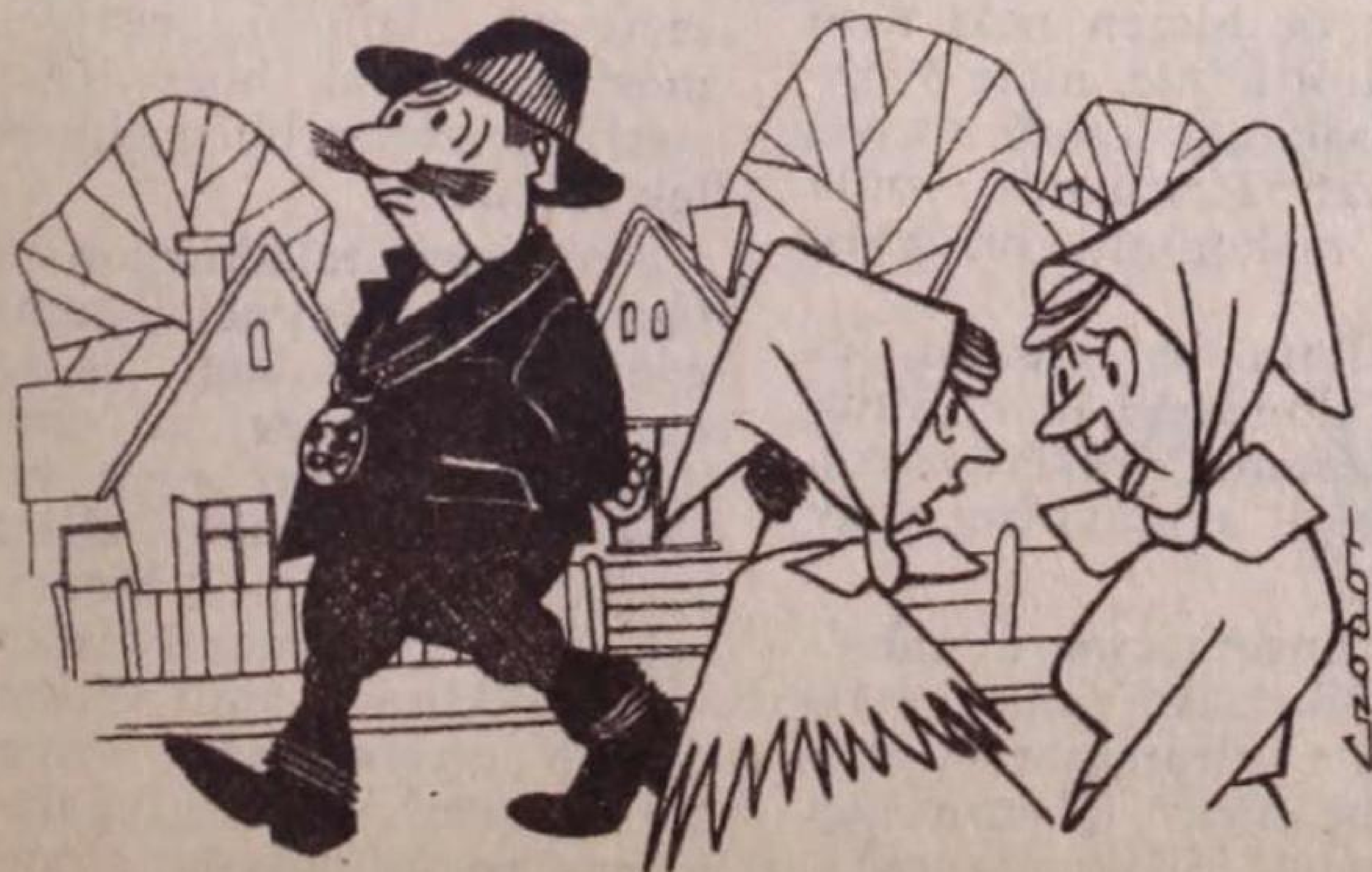
– Ki szereti az igazgató bácsit?!...

Szerenád

– Megyek már, csak ne játsz tovább!

Büszkeség

– Nézd, hogy felvág! Pedig nem is övé az érem. A tehene nyerte!

A kalauz nélküli villamosok mintájára

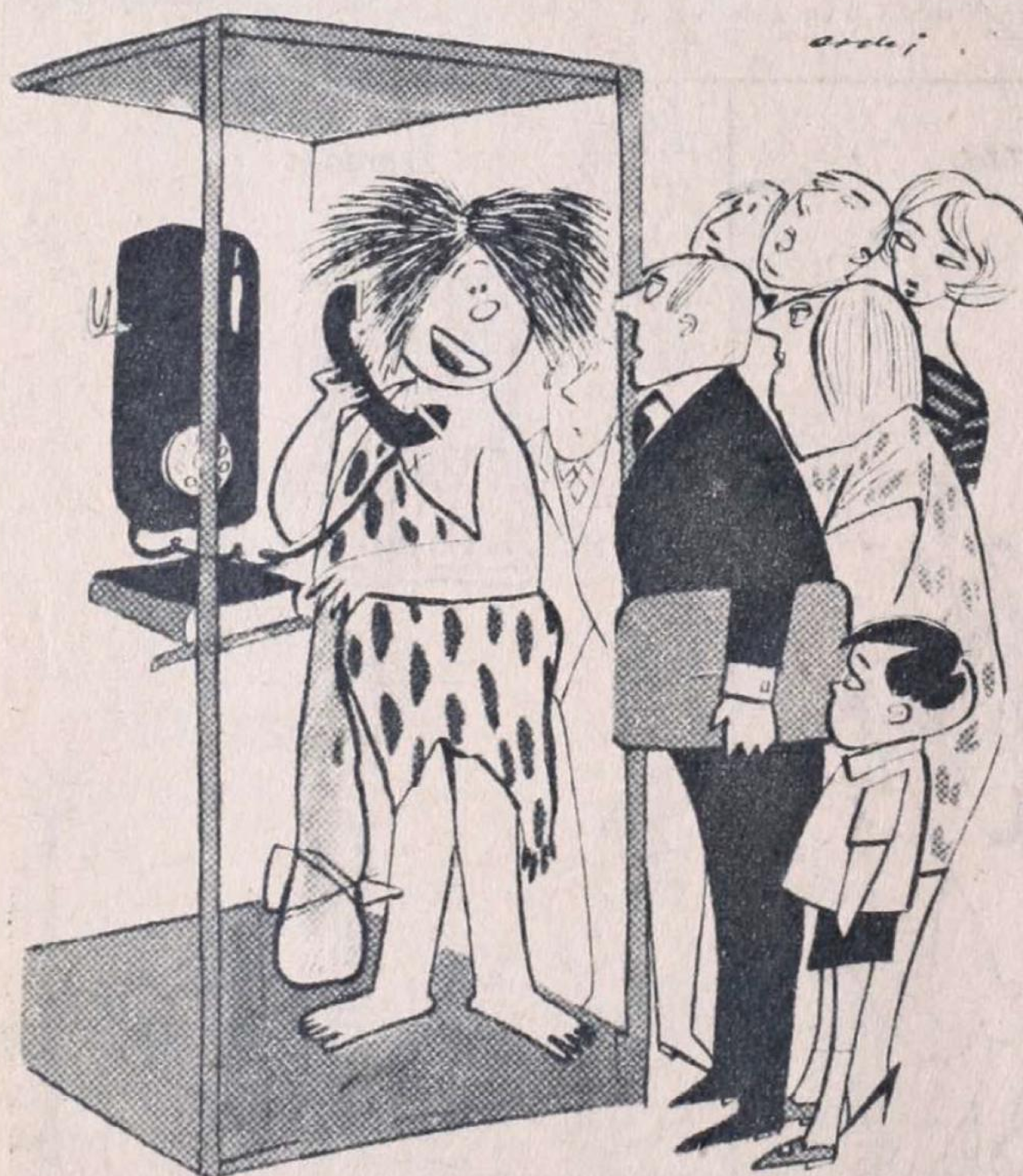

Selejt nélkül — Mócsing nélkül

Csempésző papok Itáliában

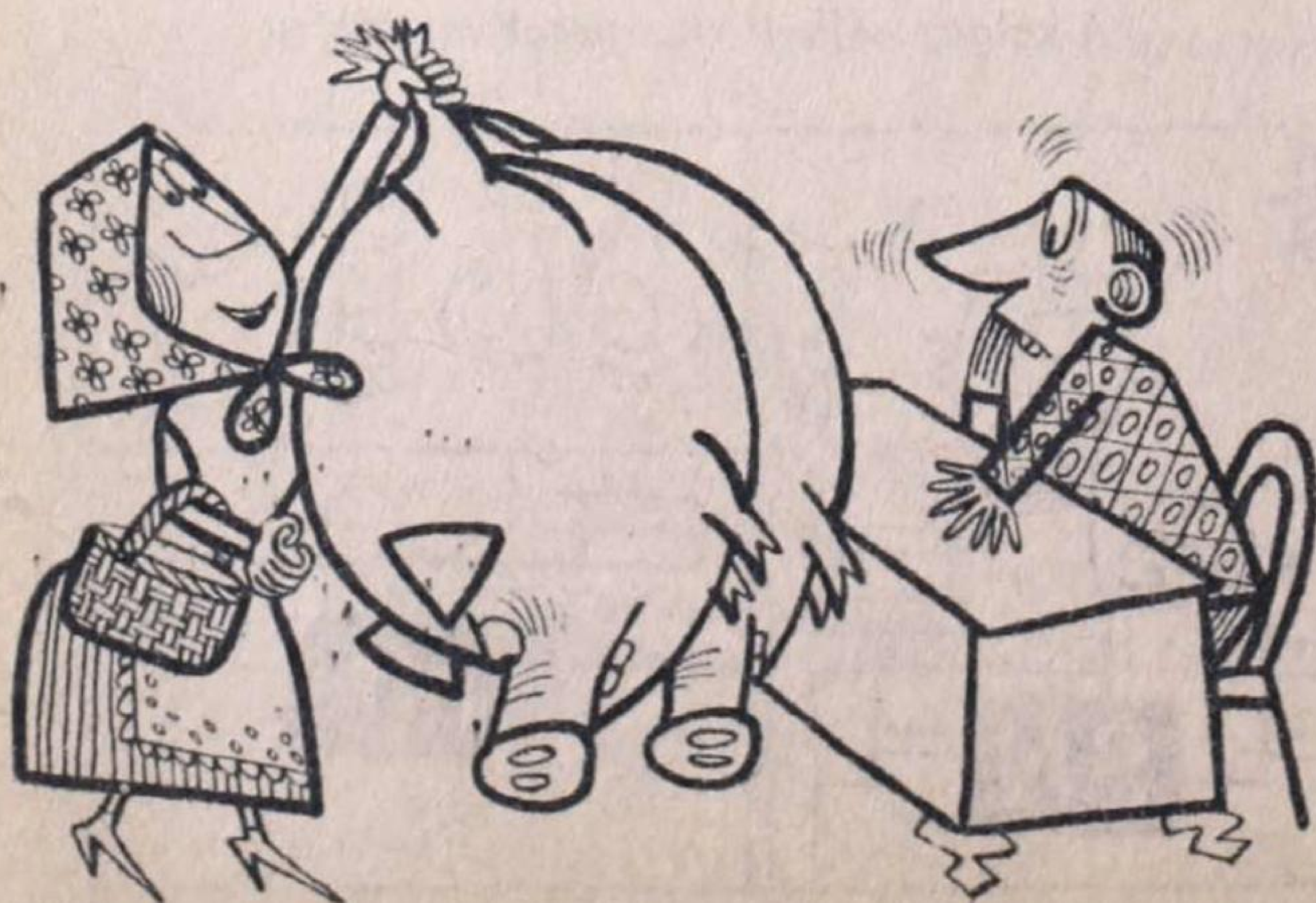

Történelmi beszélgetés

– ... de most már igazán befejezem, szívem, mert már régóta dumálunk...

Korrupt menyecske

– Tetszik tudni, most egy igen komoly ügyet kellene elintézni...

Meséltem az élményeimet

Néhány napja jöttem haza olaszországi turistautamról. Ismerőseim, amikor meglátnak, még szinte a köszönés előtt mellemnek szegezik kíváncsiságtól fűtött felszólításukat: „Mesélj, mesélj, miket láttál!?"

Én, akit az élmények robbanásig feszítenek, és aki hivatásos mesélő vagyok, örömmel nyitom számat, ám először csak mély lélegzetvétel céljából, hogy levegőt gyűjtsek, és amíg levegőt gyűjtök, fölmérjem az érdeklődőt. Vajon mi érdekli őt, próbálom kitalálni emberismeretem alapján. Mivel kezdjem? A velencei csipkével, a nápolyi lányokkal, Michelangelóval, a makarónival, a Forum Romanummal, vagy a nylonharisnyával, amelyekből három pár ötszázötven líra, ami megfelel forintban...

Ám, amikor első érdeklődőmmel, Vodács Gergellyel szemben állva, idáig jutottam latolgatásomban, ő áradozó hangon színarany metszőfogát villogtatva rám vigyorgott.

– Ugye Velencében az árkádok alatt az a kirakatsor... Hol vagyunk mi attól?! És a firenzei Ponte Vecchión az a tömérdek arany!... Van ott egy kis pénzecske, nem igaz! No és ahogy Rómában megvilágítják a kutakat... Maga menynyit dobott a Trevibe? Én egy kétforintost. Lírában nem volt, csak papirosom, azt ugye hiába dobtam volna... Hehehe... Meg azért vettem három ingecskét. Egy papirosért! Ha bőven számítom ötszáz forint. Három ing ötszáz forint, he! Hm! Hamm!

A következő félórában megtudtam, hogy Vodács mit, hol és mennyiért vásárolt. Hazafelé mit írt föl a vámcédulára, mit mondott a vámosnak, és hogyan mosolygott rá, de hiszen neki nem volt mitől félnie, mert ő szegény csak egy csóró turista volt, aki a szájától vonta meg a makarónit, bizonyisten.

Tanultam az esetből, és Birke Ödönnével már óvatosabb voltam. Megkérdeztem, mi érdekli, a művészet vagy a próza?

– Ó, engem csak a művészet érdekel. Az ember, mármint a kultúrember, nem vásárolni megy Olaszországba, hanem jóllakni a szépséggel. Nem igaz? Én például, amikor ott álltam szemtől szembe a Dáviddal, elállt a lélegzetem. Ismertem ezt a csodálatos remekművet képekről, olvastam róla, még van némi fogalmam a szobrászatról és általában a képzőművészetről, mint olyanról, de ott szemtől szembe Vele... No és az a tucat Tizian és a Frariban Canova síremléke és a Sixtusi kápolna és Nápolyban az akvárium és Capri, ó Capri, ó, ó...

Birke Ödönné másfél órát mesélte olaszországi élményeit, majd elnézésemet kérte, hogy ennyire kifaggatott, és lelkemre kötötte, hogy találok rá alkalmat, amikor nyugodtan leülhetünk, és órák hosszat csak neki mesélek és még részletesebben.

Tanultam az esetből, és Mókás Micikével még óvatosabb voltam. Miután vettem nagybecsű felszólítását, megérdeklődtem, hogy ő már járt-e Itáliában. Amikor megnyugtatott, hogy még soha, meghívtam egy feketére, és kávémat kavargatva, a presszó – takarékossági okokból – tatarozatlanul maradt füstös plafonjára bámulva emígy kezdtem:

– Velence volt az első állomás. Ez a mesebeli víziváros, amely...

– Ó, Velence! – sóhajtott Micike. – El tudom képzelni. A gondolák, a lagúnák. Álmomban már jártam ott, ültem gondolában, és hallgattam, ahogy a tüzes fekete szemű fiúka énekli a szantaluccsát. És én Firenzét is ismerem, úgy ám, bizony, mert Jenőkétől kaptam két óriási albumot, amik teli vannak izé... na... hogyishívják... szóval mindenféle festőkkel. Jaj, azok a cuki kis angyalok...

Két órán át hallgattam Micike mesélését „álmainak kéklő Olaszországáról". akkor kifizettem három szelet tortáját, két vermutját és négy feketéjét, majd elnézést kérve távoztam, természetesen annak egyideiű megfogadásával, hogy legközelebb részletesebben elmesélek mindent.

Azóta még találkoztam néhány ismerősömmel (bár nagyon kerülöm őket), és így megtudtam, hogy mi mindent nem láttam, nem vettem és nem ettem Olaszországban, valamint kioktattak, hogy amit mégis láttam, nem jól láttam, amit vettem, drágán vettem, amit ettem, azt innom kellett volna, vagyis egy ló vagyok, akinek nem is volna szabad Olaszországba utaznia.

Sólyom László

Azoknak az olvasóinknak, akik lapunk megindulásának huszadik évfordulóján levélben és táviratilag fejezték ki jókívánságaikat, ezúton mond hálás köszönetet

a szerkesztőség.

Ezt olvastuk

KI MIT TUD?

Az angol királynő nyugat-németországi látogatásának idejére – írta az Esti Hírlap – Schiller szülővárosának múzeumából eltávolítják a nagy író „Stuart Mária" című drámájának minden fellelhető példányát, nehogy a lefejezett *brit királynőről* II. Erzsébetnek kellemetlen gondolatai támadjanak. Az intézkedést feleslegesnek tartjuk, az angol királynő ugyanis élethivatásánál fogva nyilván az átlagosnál alaposabban tanulmányozta a brit történelem feltűnőbb eseményeit és így azt is tudja, hogy Stuart Mária hol francia királyné volt, hol skót királynő, de bár az angol trónt a legerélyesebben követelte a maga számára, arra minden ellenkező híreszteléssel szemben sem sikerült felülnie.

DÜRGÉS

Az Univerzum „Nász-szokások az állatvilágban" című cikkében a többi között a következőket olvashatjuk: „... megfigyelték, hogy a lepkék, szitakötők és halak a legkülönbözőbb megtévesztő utánzatok előtt is dürögnek, ha megfelelő helyzetbe hozzák azokat. Sőt, baromfiak esetében *az emberrel kapcsolatos* dürgést is megfigyelték, egy hím galamb például csak hosszú idő múlva tágított egy körüludvarolt sörösüvegtől."

Most már csak az a kérdés, hogy ember alakú sörösüvegről, vagy sörösüveg alakú emberről volt-e szó?

LEHET EGY LAJOSSAL TÖBB?

A Ludas Matyiban megjelent „A szerelem és a víz viszonylagossága" című írásban olvastuk: „... és úgy úsznak szorosan fej-fej mellett... mint XIV. Lajos és Madame Pompadour."

Túl izgalmas nem lehetett ez az úszóverseny, mert Pompadour asszony jó néhány esztendővel a Napkirály halála után született. Szerkesztőségünkbe ez úton keresünk történész szaktanácsadót.

dr. Árgus

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Mi az érvényesülés titka?

Két aranyláb meg egy futball-labda.

B. E.

Erre igazán könnyű felelni: a szorgalom, a tisztesség és a szerénység.

D. F.

Ha egy tehetséges és szorgalmas embernek szerencséje van, *előbb-utóbb* érvényesül.

Ha egy tehetséges és szorgalmas embernek olyan nagy a szerencséje, hogy egy jó nagybácsija is van, akkor *előbb*, mint utóbb érvényesül.

Ha egy tehetséges és szorgalmas embernek nincs se szerencséje, se egy jó nagybácsija, akkor *utóbb*, mint előbb érvényesül.

Ha egy nem tehetséges és nem is szorgalmas embernek nincs szerencséje és nincs egy jó nagybácsija sem, akkor miért érvényesüljön?

F. Gy.

Az a fontos, hogy az ember ne csak azt csinálja, amit tud, hanem azt is, ami ajánlatos.

F. L.

A rövidéletű főnök.

(f–p)

Én is ezt kérdeztem Fordtól, de nem árulta el!

G. Sz.

Ezt már Zrinyi megmondta: „Jó szerencse, semmi más!" Más kérdés persze, hogy mi a jó szerencse titka?!

K. A.

Az első menetben kiütéssel kell győzni Papp Laci ellen.

P. L.

Az ember kímélet nélkül gázoljon át a saját korlátain.

S. P.

Eh, csak lángész ne legyen az ember...

T. L.

– Miért állítod, hogy ez az étel nem jó? Ő is ezt kapta és az utolsó cseppig megette!

(A londoni „Daily Mirror" és az „Ici Paris"-ból)

– Most én leszek a hunyó!

– Próbáld már elfelejteni azt a buta kis nőstényt és gyere be...

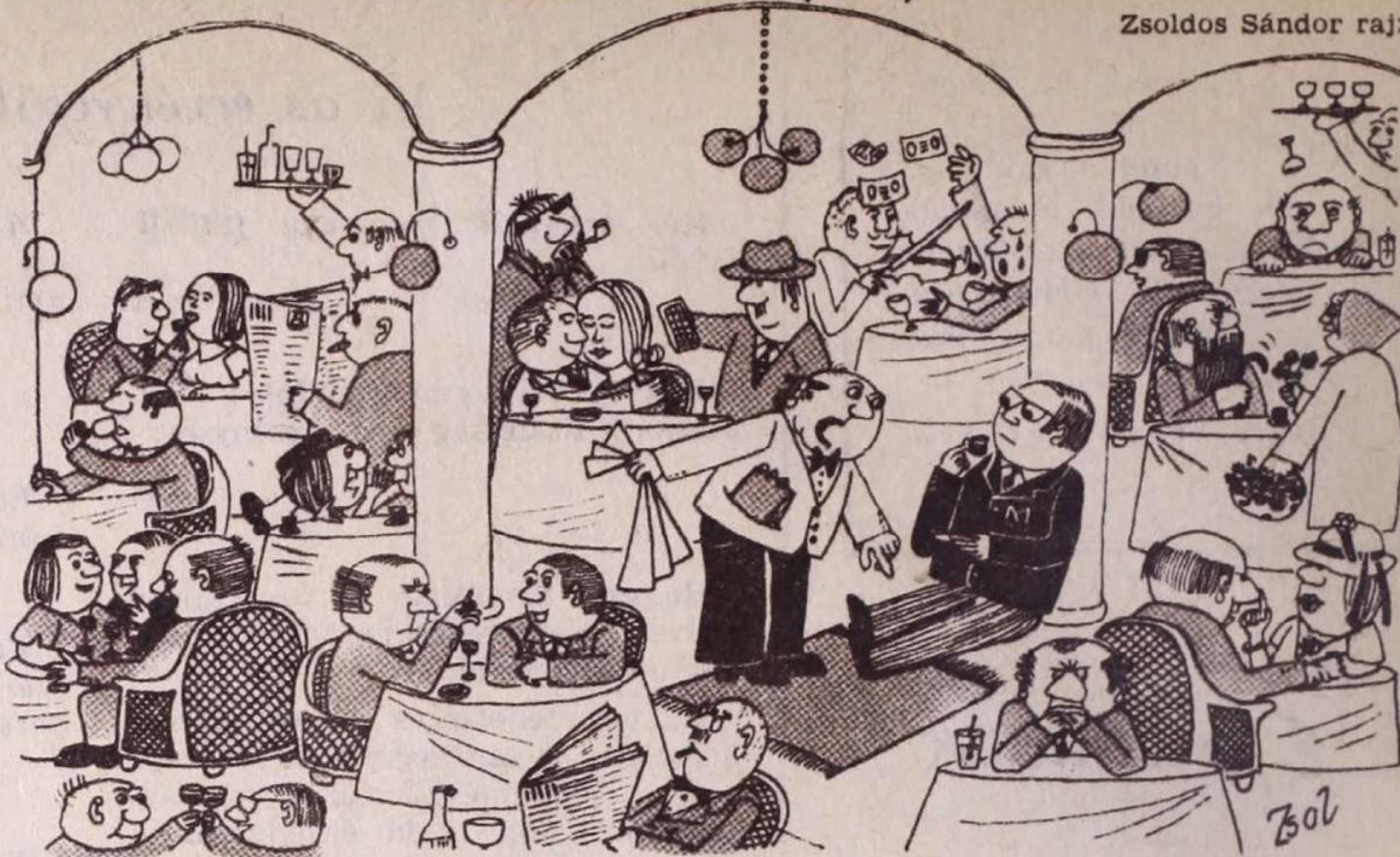
HOGYAN LESZ VALAKI TARZAN?

A film legnépszerűbb alakja – tetszik vagy nem tetszik! – nem Chaplin, nem Greta Garbo, hanem Tarzan. Az őserdő fia, akit először a legendás Johnny Weissmüller alakított, már közel egymilliárd dollárt forgalmazott a filmgyárnak. Ez a szerep már sok izomembert fogyasztott el, úszókat és atlétákat egyaránt. Most az amerikai futball egyik csillaga, Mike Henry vette át elődei szerepét. Csak egy baj van, amint azt a filmgyár igazgatója elmondotta:

– Mike egy évig színiiskolába járt, s színjátszást tanult. Majd kiverjük belőle!

Szombat esti helyhiány

Zsoldos Sándor rajza

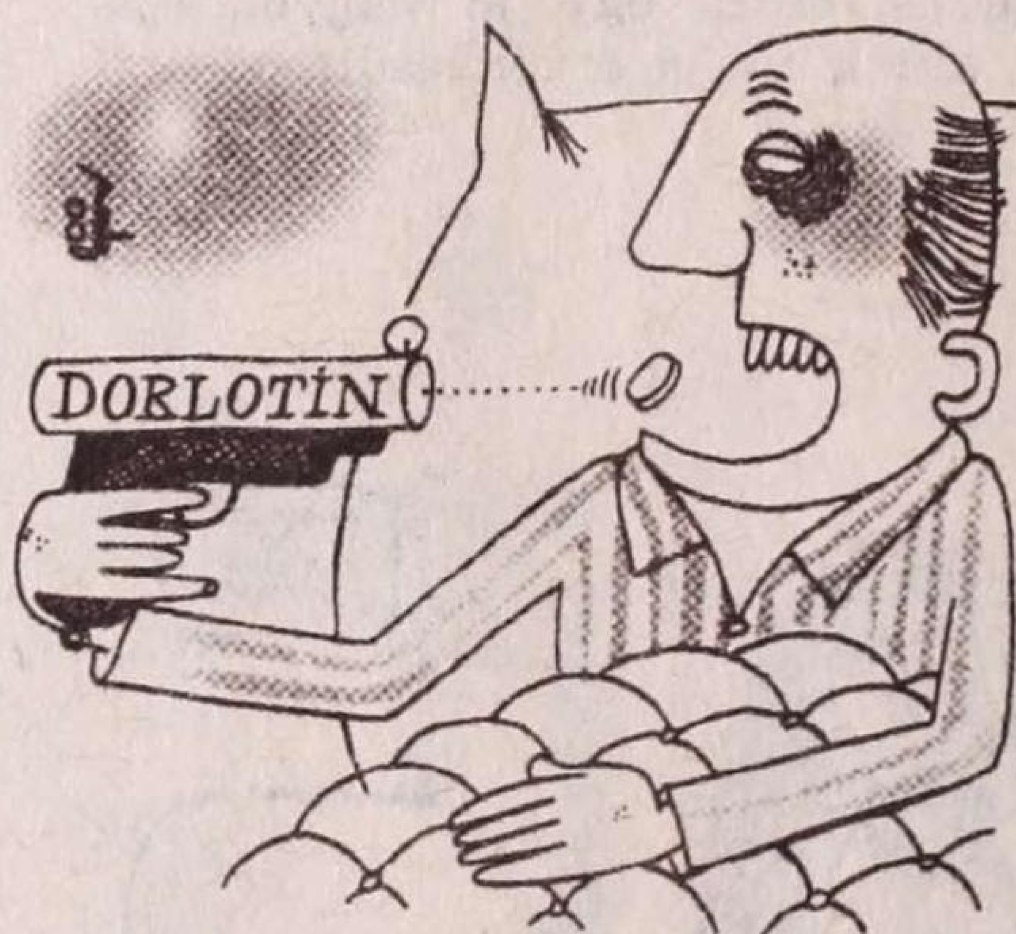
– Nem zavarja, ha leültetek ön mellé még két vendéget?

Elfoglalt fiatalok

– Nincsenek itthon!

Álmatlanság

A legolcsóbb modell

Hegedűs István rajza

MIKOR OLVASHAT A FÉRJ?

Ha a férj az otthonában
Újságért nyúl, — búgja lágyan
Mindig éber felesége:
— A munkának nincs még vége!
Hámozz krumplit, reszelj sajtot!
A híreket ha óhajtod,
Rádióból is hallhatod,
Ne újsággal lopd a napot!...

Bevégződik a vacsora.
— Olvasásnak itt a sora! —
Véli a férj, s a konyhából
Sompolyog, de párja rászól:
— Ide vissza! Itt maradj csak!
Tán bizony én mosogassak?
Én vasalok, te mosogatsz.
Négy-öt lábas, nem oly sok az.

Tiszta már a fazék, tányér,
Azt hiszi a férj, hogy ráér,
Óvatosan nyúl a lapért,
Most se arat tette babért.
Feleségből szól az anya:
— Itt a fiad dolgozata,
Ebbe merülj, nesze, tessék.
Ez atyai kötelesség!...

Lepihen a férj, feleség.
A munkából mára elég.
A gyerek is szuszog nyomban,
A szobában nyugalom van.
Veszi a férj kedves lapját,
De kezéből kiragadják
Kis kezek, mint fürge sasok,
S szól a nő: — Most ÉN olvasok!

K. Tóth Lenke

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220. – 65.3388 – A szedés a Kossuth Nyomdában készült, a nyomási munkákat az Egyetemi Nyomda végezte – 65.7527 – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504